

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagstiftning om det nationella genomförandet och tillämpningen av rambeslutet om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås det att det stiftas en lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser i rambeslutet om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande som hör till området för lagstiftningen och om tillämpning av rambeslutet. Genom lagen genomförs rådets rambeslut om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande. Rambeslutet godkändes i oktober 2009.

Målet med rambeslutet är att mellan Europeiska unionens medlemsstater möjliggöra genomförandet av övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande. Ett förfarande i enlighet med rambeslutet innebär att en person som misstänks för ett brott i en annan medlemsstat än där han eller hon är bosatt ska kunna åka till den stat där personen är bosatt för att invänta rättegången förutsatt att han eller hon iakttar vissa övervakningsåtgärder som har fastställts för honom eller henne. Syftet med rambeslutet är att minska på antalet situationer där en person underkastas tillfälligt frihetsberövande åtgärder för att han eller hon inte har någon boningsort i den stat där målet behandlas.

Den verkställande staten utlämnar dessutom i regel den person som ställts under övervakning till den utfärdande staten, om personen inte samtycker till att återvända dit för rättegången. För tillfället är den form av samarbete som avses i rambeslutet inte möjlig mellan Europeiska unionens medlemsstater. Det är alltså fråga om en ny form av straffrättsligt samarbete mellan medlemsstaterna.

Det föreslås att rambeslutet genomförs genom en lag på det sättet att de artiklar i rambeslutet som är så exakt avgränsade att de kan tillämpas som sådana och som inte ger medlemsstaterna prövningsrätt med avseende på genomförandet ska tillämpas direkt som lag. I genomförandelagen föreslås materiella bestämmelser bl.a. om behöriga myndigheter och om förutsättningarna för att i Finland ta emot ett ta emot ett beslut om övervakningsåtgärder och översända det från Finland till en annan medlemsstat.

I propositionen föreslås dessutom, med anknytning till de utlämningssituationer som avses i rambeslutet, en ändring av lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 1 december 2012.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING	3
2 NULÄGE	3
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	4
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	5
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	6
6 ÖVRIGA OMSTÄNDIGHETER SOM HAR INVERKAT PÅ PROPOSITIONENS INNEHÅLL	6
DETALJMOTIVERING	7
1 INNEHÅLLET I RAMBESLUTET OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND	7
2 LAGFÖRSLAG	28
2.1 Lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och om tillämpning av rambeslutet	28
1 kap. Allmänna bestämmelser	28
2 kap. Erkännande och verkställighet i Finland av beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en annan medlemsstat	29
3 kap. Utfärdande av ett beslut om övervakningsåtgärder och översändande av beslutet från Finland till en annan medlemsstat	32
4 kap. Särskilda bestämmelser	34
2.2 Lagen om ändring av 2 § i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen	36
3 DE UNDERRÄTTELSE SOM GES MED STÖD AV RAMBESLUTET	36
4 IKRAFTTRÄDANDE	37
5 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	37
LAGFÖRSLAGEN	39
1. Lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och om tillämpning av rambeslutet	39
2. Lag om ändring av 2 § i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen	43
BILAGA	44
PARALLELLTEXT	44
2. Lag om ändring av 2 § i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen	44

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Propositionen innehåller ett förslag till det nationella genomförandet av rambeslut om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande (2009/829/RIF, nedan rambeslutet). Rambeslutet antogs av Europeiska unionens (EU) råd den 23 oktober 2009.

Rambeslutet utgör en del av det straffrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna. Det antogs före att de grundfördrag som trädde i kraft den 1 december 2009 genom Lissabonfördraget (nedan Lissabonfördraget) ändrades och när samarbetet grundade sig på bestämmelserna i avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen (nedan unionsfördraget). Enligt artikel 34 i unionsfördraget kan rådet fatta rambeslut om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning. Rambesluten ska vara bindande när det gäller de slutresultat som ska uppnås men ska överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt. Rambesluten ska inte ha direkt effekt och de genomförs genom nationell lagstiftning.

Rambeslutet grundar sig på slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 enligt vilka principen om ömsesidigt erkännande ska vara en hörnsten inom det rättsliga samarbetet i unionen såväl i privat- som straffrättsliga ärenden. Enligt punkt 36 i slutsatserna bör principen om ömsesidigt erkännande gälla för beslut som föregår rättegången. Dessutom är rambeslutet en del av åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande (EGT C 12, 15.1.2001). Ett ömsesidigt erkännande av övervakningsåtgärder behandlas i åtgärd 10 i nämnda åtgärdsprogram.

Förslaget till rambeslut har lagts fram av EU-kommissionen. Mellan EU:s medlemsstater har det inte tidigare slutits något avtal om det samarbete som avses i rambeslutet och det har inte heller i övrigt slutits några internationella avtal om samarbetet. Ett förfa-

rande i enlighet med rambeslutet är alltså en ny form av internationellt straffrättsligt samarbete.

I propositionen föreslås det att rambeslutet genomförs genom att det stiftas en lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser i rambeslutet om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande som hör till området för lagstiftningen och om tillämpning av rambeslutet. Sättet för att genomföra rambeslutet motsvarar det blandade genomförandesätt som används vid ikraftsättandet av statsfördrag och genomförandet av andra rambeslut. I proposition föreslås dessutom en ändring av lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen (1286/2003, nedan EU-utlämningslagen) med anknytning till de utlämningsituationer som avses i rambeslutet.

2 Nuläge

Finlands gällande nationella lagstiftning innehåller inte några bestämmelser om verkställigheten av övervakningsåtgärder som har fastställts i en annan medlemsstat som alternativ till tillfälligt frihetsberövande, och inte heller om överföring för verkställighet till en annan stat av i Finland fastställda övervakningsåtgärder. Lagen om samarbete mellan Finland och de övriga nordiska länderna vid verkställighet av domar i brottmål (326/1963) möjliggör ett samarbete mellan de nordiska länderna när det gäller övervakning av villkorligt dömda och villkorligt frigivna. Också lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om alternativa påföljder och övervakningsåtgärder inom Europeiska unionen och om tillämpning av rambeslutet (1170/2011) gäller straffverkställighetsskedet och den innehåller bestämmelser bl.a. om övervakning av sådana personer som har dömts till villkorligt fängelse eller blivit villkorligt frigivna och om bl.a. erkännande och verkställighet av övervakningsåtgärder mellan Finland och övriga stater i EU. De nämnda lagarna gäller

dock inte samarbete om övervakningsåtgärder som har samband med förundersöknings- eller rättegångsskedet. Inte heller lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder (21/1987) täcker sådant samarbete.

Såsom det ovan konstaterades finns det om sådant samarbete som avses i rambeslutet inte heller internationella avtal eller andra internationella förpliktelser.

På det sätt som det redogörs för nedan kan i det finska systemet reseförbud anses som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande som avses i rambeslutet. Om reseförbud föreskrivs i 2 kap. i den gällande tvångsmedelslagen (450/1987). Bestämmelserna om reseförbud ingår i 5 kap. i den tvångsmedelslag som träder i kraft den 1 januari 2014 (806/2011, nedan den nya tvångsmedelslagen).

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

I propositionen föreslås det att rambeslutet genomförs nationellt. Genomförandet sker genom en s.k. blandad genomförandelag så att det genom lag föreskrivs att de bestämmelser i rambeslutet som hör till området för lagstiftningen ska iakttas som lag i Finland. Utöver den blankettutformade genomförandebestämmelsen tas dessutom in sådana bestämmelser som kompletterar rambeslutets materiella bestämmelser om bl.a. behöriga myndigheter och om förutsättningarna för att ta emot ett beslut om övervakningsåtgärder för erkännande och verkställighet i Finland och för översändande av ett sådant beslut till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet. Dessutom ingår i lagen bestämmelser om ändringssökande och om rätten till biträde för den som ställts under övervakning.

Under de senaste åren har det blandade genomförandesättet använts vid genomförande av rambeslut om straffrättsligt samarbete. Grundlagsutskottet har med vissa randvillkor godkänt ett sådant genomförandesätt (GrUU 18/2003 rd, GrUU 50/2006 rd och GrUU 23/2007 rd). Lagutskottet har i sina betänkanden LaUB 7/2010 rd och LaUB 2/2011 rd ansett att ett sådant genomförandesätt ska

användas efter moget övervägande och hänvisat till grundlagsutskottets utlåtanden.

Det rambeslut som avses i denna proposition är i den mån detaljerat och exakt att behovet av kompletterande reglering är obetydligt. Rambeslutet kan också i övrigt anses uppfylla de villkor som grundlagsutskottet har ställt för att genomföra rambeslut med blandade genomförandelagar. Genomförandesättet har motiverats närmare i justitieministeriets arbetsgruppsbetänkande (Betänkanden och utlåtande 23/2011) utifrån vilket propositionen har beretts.

Såsom det ovan konstaterades har det inte slutits avtal mellan EU:s medlemsstater eller internationella avtal om det samarbete som avses i rambeslutet. Ett förfarande i enlighet med rambeslutet är alltså en ny form för internationellt straffrättsligt samarbete. Målet med rambeslutet är att mellan EU:s medlemsstater möjliggöra verkställigheten av övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande. I det finska systemet kan reseförbud anses som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande som avses i rambeslutet. Ett förfarande i enlighet med rambeslutet innebär att en person som misstänks för ett brott i en annan medlemsstat än där han eller hon är bosatt ska kunna åka till den stat där personen är bosatt för att invänta rättegången förutsatt att han eller hon iakttar vissa övervakningsåtgärder som har fastställts för honom eller henne. I praktiken övervakar myndigheterna där en person är bosatt och har ställts under övervakning fram till rättegången. I en situation där den som ställts under övervakning inte återvänder till den utfärdande staten överlämnar dessutom i regel den verkställande staten honom eller henne i till den utfärdande staten. Genom rambeslutet eftersträvar man att minska de situationer där personen underkastas tillfälligt frihetsberövande åtgärder för att han eller hon inte har någon boningsort i den stat där målet behandlas. Bakom rambeslutet ligger en tanke om att en misstänkt som inte bor i rättegångsstaten kan häktas under lindrigare förutsättningar än en person som bor i rättegångsstaten. Målet är att inte brottsmisstänkta råkar i ojämlik ställning sinsemellan på grund av om huruvida de bor i rättegångsstaten eller i någon annan medlemsstat. I propo-

sitionen föreslås det dessutom att EU-utlämningslagen ändras med anknytning till de utlämningsituationer som avses i rambeslutet.

4 Propositionens konsekvenser

Syftet med rambeslutet är att minska att brottsmisstänkta personer häktas endast för att de inte har någon boningsort i rättegångsstaten. T.ex. i Finland meddelas för närvarande i allmänhet inte reseförbud, om de inte har en stadigvarande bostad i Finland. Genom rambeslutet eftersträvas alltså att öka jämlikheten för medborgarna i EU:s medlemsstater vid undersökningsskedet för ett brottmål. Genom att göra detta möjligt kan man också påverka antalet utländska häktade, fastän det på den grund som det redogörs för nedan kan bedömas att rambeslutet kommer att tillämpas sällan.

År 2011 häktades sammanlagt 424 medborgare från en annan medlemsstat i EU. År 2010 var motsvarande tal 381. Det finns inte statistik enligt personernas stadigvarande hemort. Av de 2011 häktade var 174 estniska medborgare, 115 rumänska medborgare, 58 litauiska medborgare, 21 svenska medborgare, 15 polska medborgare och åtta tyska medborgare. Det fanns enskilda häktade från Nederländerna, Spanien, Storbritannien, Italien, Cypern, Lettland, Portugal, Slovakien och Republiken Tjeckien. Enligt tillgängliga uppgifter var endast tre finska medborgare häktade i en annan medlemsstat i EU. Av dessa var en i Spanien och två i Estland. Det finns inte heller till denna del tillgång till en specificering på grundval av boningsort.

År 2011 meddelades sammanlagt 611 personer reseförbud som i Finland används som ett alternativ till häktning. Motsvarande antal år 2010 var sammanlagt 593 personer. År 2009 var antalet 535 och år 2008 667. Såsom det ovan konstaterades meddelas i Finland utläningar för närvarande i allmänhet inte reseförbud, om de inte har en stadigvarande bostad i Finland. Det kan dock uppskattas att efter ibruktagandet av ett förfarande i enlighet med rambeslutet reseförbud kan meddelas också sådana personer som är bosatta i något annan medlemsstat i EU, eftersom syftet med ett förfarande i enlighet med rambes-

lutet är att trygga att sådana personer anländer till en rättegång. Det är svårt att uppskatta hur många häktade medborgare i andra medlemsstater i EU som har varit sådana som hade kunnat meddelas reseförbud i stället för att häktas. Såväl år 2011 som år 2010 har huvudåtalet för utländska häktade i regel varit antingen ett narkotikabrott eller stöldbrott. Dessutom har utländska häktade åtalats för bl.a. sedlighetsbrott, brott mot liv och rån. Då det är fråga om t.ex. ett narkotikabrott meddelas den brottsmisstänkte i allmänhet inte reseförbud utan häktas, eftersom det kan inverka på den pågående undersökningen att försätta den misstänkte på fri fot. Allmänt taget är ett reseförbud vid allvarigare brott och vid brott som kräver en längre undersökning osannolikare också i nationella fall än om det vore fråga om något lindrigare brott. I situationer där endast ett kortvarigt anhållande eller en kortvarig häktning blir aktuell skrider man i allmänhet inte alltid till ett förfarande i enlighet med rambeslutet eftersom behandlingen av målet kan genomföras också i ett påskyndat förfarande. Man eftersträvar att använda ett påskyndat förfarande vid behandlingen av brottmål som rör utläningar. På nämnda grund kan det uppskattas att ett förfarande i enlighet med rambeslutet kommer att användas sällan.

Det finns inga uppgifter om för hur många personer som är stadigvarande bosatta i Finland i en annan medlemsstat i EU har fastställts sådana övervakningsåtgärder som avses i rambeslutet. I betänkandet från arbetsgruppen för förbättrande av häktningsförhållanden (Betänkanden och utlåtanden 81/2010) konstateras det att alternativ till häktning används sällan i den största delen av de länder som omfattades av utredningen. Såsom det ovan konstaterades är endast tre finska medborgare för närvarande häktade i en annan medlemsstat i EU. Det kan bedömas att de situationer där Finland tar emot en person för övervakning är sällsynta.

En tillämpning av rambeslutet i en situation när Finland den stat som begär erkännande och verkställighet av ett beslut om övervakningsåtgärder av en annan medlemsstat i EU medför kostnader bl.a. med anledning av översättningar. Det ska samtidigt dock beaktas att en i en sådan situation en häktning or-

sakar kostnader. Att hålla en person häktad medför betydligt högre kostnader än att meddela honom eller henne reseförbud och övervakningen av personen genomförs i en annan medlemsstat. Den genomsnittliga tiden i fängelset för en häktad var tre och en halv månad år 2011. De kalkylerade totalkostnaderna för att verkställa ett fängelsestraff är 205 euro per fånge och dygn.

Genomförandet av rambeslutet i Finland medför i någon mån kostnader för de myndigheter som ansvarar för övervakningen av personer. Eftersom det kan antas att det kommer att finnas få tillämpliga fall kan det uppskattas att kostnaderna kommer att vara små. På antalet fall som ska övervakas i Finland inverkar helt naturligt också hur ofta man måste vägra övervakning på grund av problem med anpassning mellan systemen.

Med beaktande av vad som ovan anförts kan det bedömas att propositionen inte har nämnvärda ekonomiska konsekvenser. Enligt framförda uppskattningar kommer det att finnas få tillämpliga fall och det ska också beaktas att Finland inte endast är den stat som erkänner och verkställer ett beslut om övervakningsåtgärder utan Finland kan också själv begära att en brottsmisstänkt övervakas i en annan medlemsstat och på detta sätt undvika de kostnader som en häktning medför.

5 Beredningen av propositionen

I det skede när rambeslutet bereddes överlämnade statsrådet till riksdagen skrivelse U 70/2006 rd samt dessutom kompletterande information om behandlingen av ärendet i EU. Lagutskottet har i ärendet gett utlåtandena LaUU 25/2006 rd och LaUU 17/2008 rd. Kommissionens förslag utgör en fortsättning till den grönbok som kommissionen presenterade i augusti 2004. Statsrådet har översänt en skrivelse till riksdagen om grönboken (E 83/2004 rd). Lagutskottet har gett ett motiverat ställningstagande till statsrådets skrivelse om grönboken till stora utskottet (LaUP 77/2004, LaVP 77/2004).

Justitieministeriet tillsatte den 12 oktober 2010 en arbetsgrupp för att bereda lagstiftning för att genomföra rambeslutet. I arbets-

gruppen var representerade justitieministeriets lagberedningsavdelning, justitieministeriets kriminalpolitiska avdelning, justitieministeriets internationella enhet, inrikesministeriet, Riksåklagarämbetet, Helsingfors tingsrätt samt Finlands Advokatförbund. Arbetsgruppen hade som uppdrag att bereda ett förslag till lagstiftning om genomförande av rambeslutet.

Man begärde in utlåtanden om arbetsgruppens betänkande (Betänkanden och utlåtanden 23/2011) av sammanlagt 22 myndigheter, sammanslutningar och sakkunniga. Dessutom gavs riksdagens justitieombudsman och högsta domstolen möjlighet att yttra sig om betänkandet. Sammanlagt tretton utlåtanden gavs. I utlåtandena understöddes målen för regleringen och den föreslagna regleringen. I utlåtandena understöddes målet att brottsmisstänkta inte råkar i ojämlig ställning på grund av om huruvida de bor i rättegångsstaten eller i någon annan medlemsstat. I vissa utlåtanden togs det fram att tillämpningen av förfarandet kommer att vara ringa. Sex av remissinstanserna fäste uppmärksamhet vid det föreslagna genomförandesättet. I dessa utlåtanden understöddes allmänt en materiell lag, men å andra sidan fördes fram en flexibel ståndpunkt för användningen av det blandade genomförandesättet i samband med det nu aktuella rambeslutet. Det har närmare redogjorts för utlåtande i en promemoria som avfattats vid justitieministeriets (Betänkanden och utlåtanden 42/2011). Propositionen har avfattats vid justitieministeriet utifrån betänkandet och utlåtandena och den har granskats vid justitieministeriets laggranskningsenhet.

6 Övriga omständigheter som har inverkat på propositionens innehåll

Den nya tvångsmedelslagen träder i kraft den 1 januari 2014. Denna proposition är avfattad så att den nu föreslagna genomförandelagen till sitt innehåll är i linje med de nya bestämmelserna i tvångsmedelslagen. Lagen kan träda i kraft innan den nya tvångsmedelslagen träder i kraft.

DETALJMOTIVERING

1 Innehållet i rambeslutet och förhållande till lagstiftningen i Finland

Artikel 1. Innehåll. Artikeln innehåller en allmän bestämmelse om rambeslutets innehåll. Enligt det fastställs i rambeslutet regler enligt vilka en medlemsstat ska erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en annan medlemsstat som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande. Dessutom ska en medlemsstat övervaka de fastställda åtgärderna avseende personen och överlämna den berörda personen i till den utfärdande staten vid åsidosättandet av åtgärderna.

Artikeln är till sin karaktär konstaterande, och det föreslås inte att det tas in materiella bestämmelser om den i genomförandelagen.

Artikel 2. Mål. Artikeln innehåller bestämmelse om målen med rambeslutet. Enligt dess punkt 1 är målet att säkerställa att rättvisa skipas och att den berörda personen kommer att ställas inför rätta (led a). När så är lämpligt främjas genom rambeslutet användningen av åtgärder som avses i beslutet mot personer som inte är bosatta i den medlemsstat där förfarandena äger rum (led b). Målet är dessutom att förbättra skyddet för brottsoffer och den allmänna säkerheten (led c). Enligt punkt 2 har en person inte rätt till ett förfarande i enlighet med rambeslutet. Detta betyder i praktiken att den stat som har fattat beslutet, dvs. rättegångsstaten har beslutanderätten i fråga om tillämpningen av ett förfarande i enlighet med rambeslutet. På förfarandet tillämpas lagstiftningen och förfarandena i den stat där de straffrättsliga förfarandena äger rum. Artikeln om målet med rambeslutet preciserar stycke 3 i ingressen.

Artikeln är till sin karaktär konstaterande, och det föreslås inte att det tas in materiella bestämmelser om den i genomförandelagen.

Artikel 3. Upprätthållande av lag och ordning och skydd av den inre säkerheten. Enligt artikeln ska rambeslutet inte påverka utövandet av medlemsstaterna skyldigheter för att skydda brottsoffer, allmänheten och den inre säkerheten i enlighet med artikel

33 i unionsfördraget. Artikeln preciserar stycke 3 i ingressen.

Artikeln är till sin karaktär konstaterande, och det föreslås inte att det tas in materiella bestämmelser om den i genomförandelagen.

Artikel 4. Definitioner. Artikeln innehåller en bestämmelse om de definitioner som används i rambeslutet. Med ett beslut om övervakningsåtgärder avses varje verkställbart beslut fattat i samband med ett straffrättsligt förfarande av en behörig myndighet i den utfärdande medlemsstaten i enlighet med dess nationella lagstiftning och förfaranden enligt vilket en fysisk person ska omfattas av en eller flera övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande (punkt a). Med övervakningsåtgärder avses skyldigheter och anvisningar som fastställts för en fysisk person i enlighet med den utfärdande statens nationella lagstiftning och förfaranden (punkt b). Med utfärdande stat avses den medlemsstat där ett beslut om övervakningsåtgärder har utfärdats (punkt c) och med verkställande stat den stat där åtgärderna övervakas (punkt d).

Artikeln förutsätter att det i genomförandelagen tas in en preciserande bestämmelse om hurudana beslut om övervakningsåtgärder som avses i rambeslutet omfattas av tillämpningsområdet i en situation där Finland är utfärdande stat. Det redogörs närmare i motiveringen till artikel 8 om åtgärder som Finland som verkställande stat har övervakar. Syftet med rambeslutet är att erkänna sådana beslut om övervakningsåtgärder som har fastställts för en person som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande. Syftet med artikelns definitionsbestämmelse om ett beslut om övervakningsåtgärder har varit att avgränsa rambeslutets tillämpningsområde så att inte rambeslutets tillämpningsområde ska omfatta sådana övervakningsåtgärder som har fastställts för en person när det är fråga om sådana med lindrigare brott i fråga om vilka förutsättningarna för häktning inte uppfylls. Också i artikel 1 konstateras det att i rambeslutet fastställs regler enligt vilka en medlemsstat ska erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en an-

nan medlemsstat som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande. Detta innebär att det är ändamålsenligt att Finland översänder till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet endast sådana beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande.

I arbetsgruppsbetänkande 23/2011 har man refererat den i den allmänna motiveringen nämnda arbetsgruppens förbättrande av häktningsförhållandena samt arbetsgruppens för rannsakningsfångelsefrågor (Utlåtanden och utredningar 2004:59) som föregick den arbete som gäller alternativ till häktning. Dessutom har det i betänkandet refererats den nationella lagstiftningen i Finland till denna del.

I det finska systemet kan reseförbud anses som ett sådant alternativ till tillfälligt frihetsberövande som avses i rambeslutet. Om reseförbud föreskrivs i 2 kap. i den gällande tvångsmedelslagen. Bestämmelserna om reseförbud ingår i 5 kap. i den nya tvångsmedelslagen. Enligt 2 kap. 1 § i den gällande tvångsmedelslagen får den som på sannolika skäl misstänks för brott i stället för att anhållas eller häktas meddelas reseförbud, om det för brottet föreskrivna strängaste straffet är fängelse i minst ett år och det på grund av den misstänktes personliga förhållanden eller andra omständigheter finns anledning att misstänka att personen flyr eller på något annat sätt drar sig undan förundersökning, rättegång eller verkställighet av straff eller fortsätter sin brottsliga verksamhet. En motsvarande bestämmelse ingår i 5 kap. 1 § i den nya tvångsmedelslagen till vilken det i samband med reformen fogades förutsättningen att personen försvårar utredningen av saken. Dessutom fogades till 1 § ett nytt mom. enligt vilket den som misstänks ha gjort sig skyldig till en brottslig gärning innan han eller hon fyllt 15 år inte får meddelas reseförbud. Den gällande tvångsmedelslagens 2 kap. 2 § innehåller en bestämmelse om innehållet i reseförbud och motsvarande bestämmelse ingår i 5 kap. 2 § i den nya tvångsmedelslagen. Bestämmelserna om innehållet i reseförbud motsvarar i huvuddrag på det sätt som konstateras nedan de för medlemsstaterna förpliktande övervakningsåtgärderna i artikel 8.1 i rambeslutet.

I denna proposition föreslås att ett sådant beslut om övervakningsåtgärder som avses i rambeslutet i Finland kan utfärdas i en situation där förutsättningarna för att meddela ett reseförbud uppfylls. Detta innebär att om förutsättningarna för att meddela ett reseförbud uppfylls nationellt, kan man i Finland utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder som översänds till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet. På det sätt som det har redogjorts för i arbetsgruppsbetänkande 23/2011 finns det för närvarande också andra sådana övervakningsåtgärder som kan anses ha något slags kontaktyta med häktning. Den tidigare nämnda arbetsgrupp som har utrett ett förbättrande av häktningsförhållandena har föreslagit att det inleds en täckande utredning av olika slags alternativ till häktning. Detta utredningsarbete har ännu inte inletts. Om det senare som ett resultat av utredningsarbete kommer fram ett behov att Finland ska kunna översända också andra beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande för erkännande och verkställighet i en annan medlemsstat är det då möjligt att då ändra genomförandelagen.

Artikel 5. Grundläggande rättigheter. Enligt artikeln ska rambeslutet inte ändra skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i unionsfördraget. I stycke 17 i ingressen till rambeslutet konstateras det rambeslutet inte hindrar någon medlemsstat att från att tillämpa sina konstitutionella regler som gälle bl.a. rätt till prövning i laga ordning.

Artikeln är sin karaktär konstaterande och en skyldighet som motsvarar den ingår också i andra rambeslut som gäller ömsesidigt erkännande. Av detta följer bl.a. att det inte finns hinder att undantagsvis vägra erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder på den grund att vid det förfarande som har lett till ett beslut och fastställande av övervakningsåtgärder har kränkts de grundläggande principerna för en rättvis rättegång. Utgångspunkten för systemet som grundar sig på ömsesidigt erkännande är dock ett förtroende mellan medlemsstaterna för varandras straffrättsliga system. Medlemsstaterna har förbundit sig att följa den europeiska människo-

rättskonventionens bestämmelser om en rättvis rättegång vartill man i EU dessutom har berett lagstiftning för att stärka de brottsmisstänkta och åtalades minimirättigheter. Därför är en situation där det uppstår ett behov av att vägra erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder på en grund som har samband med en rättvis rättegång uppenbart sällsynt.

Riksdagens lagutskott har i sitt utlåtande i det skede då rambeslutet förhandlades hänvisat till rättsskyddsgarantier och uppfyllandet av dem (LaUU 25/2006 rd). Lagutskottet konstaterade i sitt utlåtande att det vore skäl att komplettera vägransgrunderna med en bestämmelse som betonar uppfyllandet av rättsskyddsgarantierna. Lagutskottet hänvisade i sitt utlåtande till en situation där en eventuell rättskränkning har hunnit ske reda innan övervakningen har fastställts.

Vid en övervägning av om en vägransgrund ska tas in i genomförandelagen ska beaktas rambeslutets mål. På det sätt som det konstaterades i den allmänna motiveringen är målet med rambeslutet att minska de situationer där personen underkastas tillfälligt frihetsberövande åtgärder för att han eller hon inte har någon boningsort i den stat där målet behandlas och att personer därför inte sinsemellan ska råka i ojämlig ställning på grund av den stat där de är bosatta. En tillämpning av en vägransgrund skulle i praktiken innebära att den som ställts under övervaknings inte skulle kunna invänta rättegången i den stat där han eller hon är bosatt utan han eller hon skulle vara frihetsberövad som häktad i rättegångsstaten. Lagutskottet har i sitt utlåtande LaUU7/2010 rd konstaterat att behovet av att ta in bestämmelser om en rättvis rättegång har blivit mindre än tidigare i och med att Lissabonfördraget trädde i kraft, eftersom EU:s medlemsstater kraftigare än tidigare har förbundit sig till att respektera de grundläggande och mänskliga rättigheterna. Trots avsaknaden av en uttrycklig bestämmelse finns det finns inte något hinder för att vägra erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder om det i ett undantagsfall finns motiverat skäl att misstänka att rättsskyddet för den som ställts under övervakning väsentligt har kränkts. Trots att en uttrycklig vägransgrund saknas har EU:s medlemsstaters bundenhet till de grundläggande och mänskliga rättigheterna i

samarbetssituationer ansetts göra det möjligt att vägra samarbete i en situation där det finns ett motiverat skäl att misstänka att dessa rättigheter har kränkts.

På dessa grunder föreslås det att det i genomförandelagen inte tas in en särskild vägransgrund som gäller en rättvis rättegång.

Artikel 6. Utseende av behöriga myndigheter. Artikeln innehåller bestämmelser om behöriga myndigheter. Enligt punkt 1 i den ska medlemsstaterna underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka rättsliga myndigheter som enligt deras nationella lagstiftning är behöriga att vidta åtgärder enligt rambeslutet när medlemsstaten är utfärdande stat eller verkställande stat. Punkt 2 innehåller ett undantag från huvudregeln. Enligt den får medlemsstaterna utse icke rättsliga myndigheter till behöriga myndigheter för att fatta beslut i enlighet med rambeslutet under förutsättning att dessa myndigheter är behöriga att fatta liknande beslut i enlighet med att deras nationella lagstiftning och förfaranden. Enligt punkt 3 är undantaget dock inte tillämpligt på artikel 18.1 c i rambeslutet och ett följd beslut som avses där, dvs. ett beslut om en arresteringsorder eller något annat motsvarande verkställbart rättsligt beslut måste därför fattas av en rättslig myndighet. Enligt punkt 4 ska rådets generalsekretariat göra den erhållna informationen tillgänglig för alla medlemsstater och för kommissionen.

Artikelns förutsätter att det i genomförandelagen tas in en preciserande bestämmelse om vilken myndighet som i Finland får utfärda beslut om övervakningsåtgärder och överända det till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet. Dessutom förutsätter artikeln en preciserande bestämmelse om vilken myndighet som är behörig att erkänna och verkställa ett beslut om övervakningsåtgärder.

Gällande tvångsmedelslags 2 kap. 3 § innehåller en bestämmelse om den myndighet som beslutar om reseförbud. Enligt dess 1 mom. beslutar under förundersökningen om ett ärende som gäller reseförbud en anhållningsberättigad tjänsteman. Innan beslutet fattas ska åklagaren underrättas, och åklagaren kan överta ärendet i frågan om meddelande av reseförbud. Sedan saken efter att

förundersökningen har slutförts har överförs till åklagaren beslutar åklagaren om meddelande av reseförbud. Enligt 2 mom. i paragrafen fattar sedan åtal har väckts domstolen beslut i ett ärende som gäller reseförbud. Domstolen får då meddela den åtalade reseförbud endast på yrkande av åklagaren. Enligt 3 mom. i paragrafen i fråga får vid behandlingen av ett häktningssyrkande eller ett ärende som gäller fortsatt häktning får domstolen meddela den misstänkte reseförbud i stället för att häkta honom eller henne. Domstolen beslutar då om detta reseförbud även då åtal ännu inte har väckts. Den domstol som har fattat beslutet om reseförbud beslutar dock om reseförbud som har meddelats som meddelats med anledning av en klagan över beslutet om häktning. Den nya tvångsmedelslagens 5 kap. 4 § innehåller bestämmelser som i huvudsak motsvarar gällande reglering. Enligt det reviderade 3 mom. ska domstolen i fortsättningen på eget initiativ pröva om en person ska meddelas reseförbud i stället för att häktas. Enligt 2 kap. 6 § 3 mom. i den gällande tvångsmedelslagen den som har meddelats reseförbud redan innan åtal har väcks rätt att föra frågan om reseförbud som meddelats av en anhållningsberättigad tjänsteman till domstol för prövning. Motsvarande bestämmelse ingår i 5 kap. 8 § 3 mom. i den nya tvångsmedelslagen.

Vid en bedömning av vilken myndighet som i Finland är behörig att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder ska man beakta de nationella bestämmelserna om den myndighet som beslutar om reseförbud. På det sätt som det ovan har redogjorts för beslutar i Finland om reseförbud beroende på situationen en anhållningsberättigad tjänsteman, åklagare eller domstol, men domstolen kan i avgörande grad anses ha behörighet när det gäller att meddela reseförbud.

Allmänt ska vid bedömningen av frågan om behöriga myndigheter beaktas att utseendet av en rättslig myndighet (domstol eller åklagare) till behörig myndighet allmänt skulle motsvara de lösningar som har omfattats i rambesluten om ömsesidigt erkännande och deras genomförandelagar. Det kan vidare antas att en avgränsning av beslutandet till rättsliga myndigheter kan underlätta andra medlemsstaters beredskap att erkänna fram-

ställningar som har kommit från Finland, eftersom åklagaren i de flesta andra medlemsstaterna fungerar som undersökningsledare. Dessutom ska på det sätt som det redogjorts för ovan den myndighet som fattar sådana följdbeslut som ingår i artikel 18 alltid vara en rättslig myndighet. Att allmänt centrera beslutsfattandet till rättsliga myndigheter innebär att man inte behöver skapa en särskild beslutsmekanism för följdbeslut i enlighet med artikel 18.

På grund av vad som redogjorts för ovan kan det anses motiverat att den behöriga myndigheten när Finland är utfärdande stat är en rättslig myndighet.

När man avgör fråga om huruvida den behöriga myndigheten ska vara en domstol eller åklagare, ska det beaktas att en åklagarcentrerad lösning följer de lösningar som har omfattats i genomförandelagarna för andra rambeslut om ömsesidigt erkännande. Å andra sidan ska det särskilt beaktas att utseendet av domstolen till behörig myndighet bäst motsvarar det nationella systemet. Som en motivering kan anses att t.ex. i en situation där det i samband med ett ärende där det bedöms om en person ska meddelas reseförbud då ett häktningssyrkande behandlas utfärdar domstolen samtidigt ett beslut om övervakningsåtgärder och översänder det till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet. I en sådan situation är det inte förnuftigt att skapa ett särskilt beslutssystem. Dessutom, och eftersom reseförbud är ett tvångsmedel genom vilket någons rörelsefrihet och eftersom det bakom en tillämpning av ett förfarande i enlighet med rambeslutet ligger ett mål att trygga rättegången, är det motiverat att den behöriga myndigheten i regel ska vara en domstol. Sådana situationer kan anses sällsynta där fullföljdsdomstolarna beslutar att ett beslut om övervakningsåtgärder ska utfärdas och översändas till en annan medlemsstat, men möjligheten ska dock inte uteslutas om ett sådant behov i någon praktisk situation uppstår.

Det ska dock inte uteslutas att i vissa situationer också åklagaren ska kunna utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder och besluta att översända det till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet. Åklagaren kan vara behörig myndighet t.ex. i en situa-

tion där åklagaren har meddelat en brottsmisstänkt reseförbud. Åklagaren kan vara behörig myndighet också t.ex. i en situation där förundersökningsmyndigheten och åklagaren kommer fram till att det inte finns ett behov av att framställa ett häktningsyrkande och att den brottsmisstänkte kan meddelas reseförbud och ett förfarande i enlighet med rambeslutet kan tillämpas på situationen.

På grundval av det ovan nämnda föreslås det i denna proposition att när Finland är utfärdande stat utses domstolarna och åklagarna till behöriga myndigheter. Domstolen är behörig, när den behandlar ett häktningsyrkande som avses i tvångsmedelslagen. I situationer där den brottsmisstänkte inte föreslås häktad är behörig myndighet den åklagare som förordnats för det aktuella brottmålet.

I en situation där Finland är verkställande stat ska det likaså bedömas vilken myndighet som är behörig att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder. Vid bedömningen ska beaktas en eventuell tillämpning av vägransgrunderna i enlighet med artikel 15. Vid en bedömning av om vägransgrunderna är tillämpliga är det fråga om en rättslig prövning och därför kan det anses ändamålsenligt att bedömningen utförs av en rättslig myndighet, dvs. i detta fall en åklagare. Att utse åklagaren till behörig myndighet när Finland är verkställande stat motsvarar de lösningar som har omfattats i vissa andra genomförandelagar för ömsesidigt erkännande. För att systemet ska vara så centrerat och klart som möjligt föreslås det i denna proposition att behöriga myndigheter ska vara åklagarna. På det sätt som det närmare redogörs för i motiveringen till lagförslagen föreslås det i propositionen att åklagaren får fatta beslutet efter att ha förhandlat med polisen. Detta är nödvändigt eftersom för verkställigheten av ett beslut om övervakningsåtgärder, dvs. den konkreta övervakning av personen sörjer dock polisen på motsvarande sätt som i nationella situationer. Dessutom betonas skyldigheten till samarbete mellan förundersökningsmyndigheten och åklagaren vid behandlingen av brottmål med internationell anknytning.

Det redogörs närmare för frågan om behöriga myndigheter i arbetsgruppsbetänkande 23/2011.

Artikel 7. Användande av en central myndighet. Artikel 7 innehåller bestämmelser om centrala myndigheter. Enligt dess punkt 1 får en medlemsstat utse en central myndighet eller, om dess rättssystem så kräver, flera centrala myndigheter som ska biträda dess behöriga myndigheter. Enligt punkt 2 får en medlemsstat, om organisationen av dess rättssystem så kräver, låta sin eller sina centrala myndigheter ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av beslut om övervakningsåtgärder, åtföljda av de intyg som avses i artikel 10, samt all annan officiell korrespondens i anslutning till detta. Enligt punkt 3 ska de medlemsstater som önskar använda sig av de möjligheter som avses i denna artikel ska till rådets generalsekretariat lämna uppgifter om den eller de centrala myndigheter som de har utsett. Dessa anvisningar ska vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande medlemsstaten.

Finlands system kan inte anses kräva att översändande och mottagande av beslut om övervakningsåtgärder ska ske via en centralmyndighet. Det är dock behövligt att justitieministeriet ska kunna verka som den myndighet som den behöriga myndighet som den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat kan ta kontakt med i frågor som har samband med ett förfarande i enlighet med rambeslutet. Justitieministeriets roll är alltså att bistå de behöriga myndigheterna och Finland lämnar ett meddelande som motsvarar detta i enlighet med punkt 3. Det är dock inte nödvändigt att ta in en bestämmelse om justitieministeriets roll i genomförandelagen.

Artikel 8. Typer av övervakningsåtgärder. Artikel 8 innehåller en bestämmelse om övervakningsåtgärder på vilka rambeslutet tillämpas. Punkt 1 i artikeln innehåller en förteckning över sådana övervakningsåtgärder för vilkas del samarbetet är förpliktande. Som sådana övervakningsåtgärder nämns skyldighet för en person att meddela den behöriga myndigheten i den verkställande staten varje byte av bosättning, i synnerhet för mottagande av kallelser att närvara vid ett förhör eller en rättegång i samband med straffrättsliga förfaranden (led a). Dessutom nämns en skyldighet att inte besöka vissa ställen, orter eller fastställda områden i den utfärdande eller verkställande staten (led b)

och en skyldighet att stanna kvar på anvisad ort, i tillämpliga fall under angivna tider (led c) samt en skyldighet som innebär begränsningar av möjligheten att lämna den verkställande statens territorium (led d). Vidare nämns som sådana övervakningsåtgärder en skyldighet att vid bestämda tidpunkter anmäla sig hos en viss myndighet (led e) och en skyldighet att undvika kontakt med vissa personer med anknytning till det eller de påstådda brotten (led f). Den verkställande staten är alltså skyldig att övervaka sådana åtgärder i enlighet med punkt 1 som har fastställts. Gällande tvångsmedelslags bestämmelse i 2 kap. 2 § om innehållet i reseförbud innehåller sådana skyldigheter för den som meddelats reseförbud som i huvudsak kan anses motsvara de övervakningsåtgärder som ingår i punkten. På motsvarande sätt innehåller 5 kap 2 § i den nya tvångsmedelslagen bestämmelser om innehållet i reseförbud. Dessutom kan bestämmelsen om anmälningsskyldighet för den som flyttar i enlighet 3 kap. 7 § i lagen om hemkommun (201/1994) och begränsningarna för att kontakta vissa personer i lagen om besöksförbud (898/1998) i fråga om sina mål anses motsvara vissa övervakningsåtgärder som nämns i punkten.

Punkt 2 i artikeln innehåller en av provning beroende förteckning över sådana övervakningsåtgärder för vilkas del medlemsstaterna kan besluta att sådana övervakningsåtgärder ska övervakas. Dessa åtgärder gäller särskilt en skyldighet att avstå från viss verksamhet med anknytning till det eller de påstådda brotten. Detta kan inbegripa befattning med ett visst yrke eller en viss bransch (led a). Dessutom nämns i punkten en skyldighet att inte framföra fordon (led b), skyldighet att deponera en viss summa pengar eller lämna annat slag av garanti, som antingen får lämnas genom ett visst antal delbetalningar eller direkt i sin helhet (led c), skyldighet som innebär begränsningar av möjligheten att lämna den verkställande statens territorium (led d) och Skyldighet att vid bestämda tidpunkter anmäla sig hos en viss myndighet (led e). För dessa övervakningsåtgärders del är samarbetet alltså beroende av provning och medlemsstaterna ska enligt punkt 2 underrätta rådets generalsekretariat vilka åtgärder de är beredda att övervaka.

Det har närmare redogjorts för den nationella lagstiftningen om olika övervakningsåtgärder i arbetsgruppsbetänkande 23/2011.

Enligt punkt 3 ska rådets generalsekretariat tillhandahålla alla medlemsstater och kommissionen den information som erhållits med stöd av denna artikel.

Utgångspunkten vid tillämpningen av artikeln är att när Finland är verkställande stat genomförs övervakningen av åtgärder inom gränserna i enlighet med den nationella lagstiftningen. Om den nationella lagstiftningen inte känner till en sådan åtgärd vars övervakning har begärts från Finland, anpassas den i enlighet med artikel 13 på det sättet att den så långt som möjligt motsvarar en övervakningsåtgärd som har bestämts i den utfärdande staten. På grund av anpassningsmöjligheten finns det inte en skyldighet att erkänna och verkställa ett sådant beslut om övervakningsåtgärder som innehåller för Finlands rättsordning helt främmande övervakningsåtgärder. Det redogörs närmare för anpassning av övervakningsåtgärder i motiveringen till artikel 13.

I propositionen föreslås att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse om att i enlighet med genomförandelagen och rambeslutet erkänns och verkställs i Finland beslut om övervakningsåtgärder som en annan medlemsstat har utfärdat och som avses i artikel 8.1. Detta innebär att Finland som verkställande stat övervaka endast åtgärder i enlighet med punkt 1 i artikeln. Det är mycket sannolikt att i olika medlemsstater fastställda övervakningsåtgärder skiljer i hög grad från varandra och trots anpassningsmöjligheten är det möjligt att Finland skulle bli tvunget att ta emot sådana beslut om övervakningsåtgärder grundar sig på punkt 2 och som är främmande för oss. Att övervaka sådana åtgärder som man inte känner till är i praktiken svårt. Därför anses det i denna proposition inte ändamålsenligt att när Finland är verkställande stat landet meddelar att det övervakar övervakningsåtgärder i enlighet med punkt 2 i artikeln. Denna lösning kan också motiveras också med att sådana åtgärder övervakas som klart kan anses som ett alternativ till häktning.

Artikel 9. Kriterier rörande den medlemsstat till vilken beslutet om övervakningsåtgärder

gärder får översända. Artikel 1 innehåller bestämmelser om till vilken medlemsstat ett beslut om övervakningsåtgärder får översändas för erkännande och verkställighet. Enligt dess punkt 1 får i de fall där en person efter att ha underrättats om de berörda åtgärderna samtycker att återvända till den medlemsstat där han eller hon är lagligt och stadigvarande bosatt ett beslut om övervakningsåtgärder översändas till den behöriga myndigheten i den medlemsstaten. Enligt punkt 2 får den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på personens begäran översända beslutet om övervakningsåtgärder till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat än den i vilken personen är lagligt och stadigvarande bosatt på villkor att den senare myndigheten har gett sitt samtycke till detta. Enligt punkt 3 ska medlemsstaterna vid genomförandet av rambeslutet fastställa på vilka villkor deras behöriga myndigheter får samtycka till att ett beslut om övervakningsåtgärder översänds i fall enligt punkt 2. Enligt punkt 4 ska varje medlemsstat göra ett uttalande till rådets generalsekretariat om vad som har fastställts enligt punkt 3. Medlemsstaterna får när som helst ändra ett sådant uttalande. Rådets generalsekretariat ska tillhandahålla alla medlemsstater och kommissionen den information som erhållits.

Det föreslås att i genomförandelagen tas in en bestämmelse om de förutsättningar under vilka, om de uppfylls, ett beslut om övervakningsåtgärder i Finland får utfärdas och översändas till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet. Dessutom föreslås det att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse om de förutsättningar under vilka, om de uppfylls, ett i en annan medlemsstat utfärdat beslut om övervakningsåtgärder får tas emot i Finland för erkännande och verkställighet. Vardera bestämmelsen preciserar artikel 9.

Att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder och därmed tillämpa ett förfarande i enlighet med rambeslutet är alltid underkastat den utfärdande statens prövning. I propositionen föreslås att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse som styr prövningen enligt vilken en förutsättning för att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder och översända det till en annan medlemsstat är att det

ta om det är motiverat på grund av personliga förhållanden för den som ställts under övervakning eller av andra skäl. Ett beslut om övervakningsåtgärder får enligt artikelns bestämmelser översändas till den medlemsstat där den misstänkte stadigvarande är bosatt eller till en annan medlemsstat i enlighet med punkt 2 som har meddelat om sin beredskap att ta emot beslut om övervakningsåtgärder. När det bedöms om ett förfarande i enlighet med rambeslutet ska tillämpas ska det på det sätt som konstateras i motiveringen till artikel 4 också övervägas om huruvida de i tvångsmedelslagen föreskrivna förutsättningarna för reseförbud uppfylls. Fastän för närvarande i praktiken utläningar inte meddelas reseförbud, kan bestämmelserna om reseförbud på samma sätt tillämpas i en situation där den brottsmisstänkte är en utlänning. Det föreslås därför att i genomförandelagen tas in en bestämmelse enligt vilken ett beslut om övervakningsåtgärder får utfärdas, om förutsättningarna enligt tvångsmedelslagen för reseförbud uppfylls. Om innehållet i reseförbud gäller i tillämpliga delar vad som föreskrivs i tvångsmedelslagen. Ett beslut om övervakningsåtgärder är det beslut som översänds till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet. Den som ställts under övervakning är dock i regel meddelad reseförbud tills den behöriga myndigheten i Finland har fått beslutet om erkännande i den andra medlemsstaten och beslutet eller information om det och beslutet eller information har delgetts den brottsmisstänkte. Det föreslås det att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse som motsvarar detta. Det att den som är stadigvarande bosatt utomlands meddelas reseförbud och det fattas ett beslut om övervakningsåtgärder som rör honom eller henne, dvs. han eller hon får övervakad invänta att den verkställande staten fattar ett beslut om erkännande motsvarar också bäst målen med rambeslutet. Om dock ett reseförbud inte anses vara en tillräcklig åtgärd, möjliggörs det i genomförandelagen en häktning för motsvarande tid av den som ställts under övervakning om de nationella förutsättningarna för häktning uppfylls.

Rambeslutet innehåller ingen särskild bestämmelse om samtycke från den som ställts under övervakning till ett förfarande i enlig-

het med rambeslutet. Artikel 1 innehåller dock ett krav på den som ställts under övervakning på ett samtycke till att återvända till den stat han eller hon är bosatt eller på personens begäran när ärendet överförs till en annan stat än den där han eller hon är bosatt. Personens samtycke ska anses som utgångspunkt för ett förfarande i enlighet med rambeslutet, eftersom det är ändamålsenligt att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder och översändandet av det till en annan medlemsstat för erkännande och verkställighet om han eller hon själv samtycker till detta. Fastän rambeslutet inte innehåller en uttrycklig bestämmelse om personens samtycke, föreslås det för tydlighetens skull att i genomförandelagen tas in en bestämmelse om att en förutsättning för att ordna övervakning i en annan medlemsstat är samtycke från den som ställts under övervakning. Det föreslås därmed inte att det i genomförandelagen tas in närmare bestämmelser om förfarandet för att lämna samtycke.

När Finland är verkställande stat kommer det upp till bedömning i hurdana situationer ett beslut om övervakningsåtgärder får tas emot i Finland för att erkännas och verkställas. Situationer i enlighet med punkt 1 i artikeln är oberoende av ett samtycke som lämnas av den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten. Däremot kräver enligt punkt 2 översändandet av ett beslut om övervakningsåtgärder till andra stater än de som nämns i punkt 1 samtycke från den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten. Därför föreslås att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse enligt vilken Finland tar emot ett beslut om övervakningsåtgärder, om den som ställts under övervakning är stadigvarande bosatt i Finland. Bestämmelsen motsvarar därmed punkt 1 i artikeln. Detta innebär dock inte att ett beslut om övervakningsåtgärder automatiskt ska erkännas, utan det ska särskilt bedömas om vägransgrunderna i enlighet med artikel 15 blir tillämpliga. I andra situationer än i situationer i enlighet med punkt 1 i artikeln förutsätts det att den myndighet som beslutar om erkännande ger tillstånd till att ett beslut om övervakningsåtgärder får översändas till Finland. I enlighet med punkt 2 är det fråga om en sådan situation, när beslutet om över-

vakningsåtgärder avser en annan än i Finland stadigvarande bosatt person. Ändamålsenligheten med övervakningen då från fall till fall i samarbete med den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten innan beslutet översänds till Finland. I propositionen föreslås det att ett samtycke kan lämnas i dessa situationer, om det är motiverat att ordna övervakning av den som ställts under övervakning i Finland med hänsyn till hans eller hennes personliga förhållanden eller andra särskilda skäl. I vardera situationen är en tilläggsförutsättning i praktiken ett samtycke från den som ställts under övervakning. Finland gör ett uttalande i enlighet med punkt 4 i artikeln om sin beredskap att från fall till fall erkänna och verkställa ett beslut om övervakningsåtgärder i situationer i enlighet med punkt 2.

I denna proposition föreslås dessutom en rätt att söka ändring i situationer som är tillämpliga i situationer som det har redogjorts för ovan. Det redogörs närmare för förslaget i motiveringen till lagförslaget.

Artikel 10. Förfarandet för översändande av ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med intyget. Artikel 10 innehåller bestämmelser om förfarandet för översändande av ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med intyget i bilagan till rambeslutet. Enligt punkt 1 i den ska den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten, när den översänder ett beslut om övervakningsåtgärder till en annan medlemsstat, sörja för att det åtföljs av ett intyg som återges i bilaga I till rambeslutet. Enligt punkt 2 ska beslutet om övervakningsåtgärder eller en bestyrkt kopia av detta tillsammans med intyget av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten översändas direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten på ett sätt som lämnar en skriftlig uppteckning och gör det möjligt för den verkställande staten att fastställa äktheten. Original eller en bestyrkt kopia av beslutet om övervakningsåtgärder och originalet av intyget ska översändas till den verkställande staten om den begär detta. All officiell kommunikation ska också ske direkt mellan de nämnda behöriga myndigheterna. Enligt punkt 3 ska intyget vara undertecknat av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, vilken

ska intyga att dess innehåll är korrekt. Enligt punkt 4 ska utöver de åtgärder som avses i artikel 8.1 intyget endast omfatta sådana åtgärder som den verkställande staten har meddelat i enlighet med artikel 8.2.

Enligt punkt 5 i den ska den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten i tillämpliga fall ange vilken tidsperiod som beslutet om övervakningsåtgärder avser och huruvida beslutet kan förlängas (led a). Dessutom ska myndigheten ange en uppskattning av den preliminära tid för vilken åtgärderna sannolikt kommer att behöva övervakas, med beaktande av samtliga de omständigheter i fallet som är kända när beslutet om övervakningsåtgärder översänds (led b). I sina utlåtanden i det skede då rambeslutet förhandlades (LaUU 25/2006 rd och LaUU 17/2008 rd) fäste riksdagens lagutskott uppmärksamhet vid hur lång tid en övervakningsorder kan vara i kraft. Genom bestämmelserna i punkt 5 eftersträvar man att precisera övervakningsåtgärdernas längd och också artiklarna 17 och 20 innehåller bestämmelser om den verkställande statens möjlighet att påverka övervakningsåtgärdernas längd. Dessutom ska enligt artikel 16 för övervakning av åtgärderna den verkställande statens lagstiftning tillämpas. Enligt 2 kap. 6 § 2 mom. i gällande tvångsmedelslag ska reseförbud hävas, om inte åtal väcks inom 60 dagar från det förbudet meddelades. Domstolen får förlänga tiden på begäran av en anhållningsberättigad tjänsteman. Motsvarande bestämmelse ingår i 5 kap. 8 § 2 mom. i den nya tvångsmedelslagen. När Finland är verkställande stat får landet alltså i enlighet med punkt 5 uppgift om övervakningsåtgärdernas längd samtidigt som ett beslut om övervakningsåtgärder översänds till Finland för erkännande och verkställighet. Enligt artikel 20.2 b i rambeslutet ska den verkställande medlemsstaten informera om den längsta tid som åtgärderna kan övervakas i den verkställande staten, om en sådan längsta tid fastställs i den verkställande statens lagstiftning. Enligt artikel 11.2 d återgår behörigheten för att övervaka åtgärder till den utfärdande staten, när denna tid går ut. Artikel 11.3 i rambeslutet innehåller en bestämmelse om samråd mellan de behöriga myndigheterna. När den utfärdande staten informeras om

övervakningsåtgärderna längd, kan den återkalla intyget om övervakningen av personen inte har inletts. I en situation när Finland är verkställande stat informerar alltså Finland den utfärdande staten om att det är möjligt att utföra övervakning av personen under 60 dagar. Dessutom ska informeras om möjligheten att förlänga denna tid i enlighet med den nationella lagstiftningen. På grundval av vad som nämns ovan föreslås i denna proposition att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse om att i fråga om övervakningens längd gäller i tillämpliga delar vad som i tvångsmedelslagen föreskrivs om reseförbuds giltighetstid och hävning av reseförbud. Dessutom föreslås det att det är möjligt att förlänga tiden genom domstolsbeslut på framställning av en främmande stat.

Enligt punkt 6 i den ska den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten översända ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med intyget till endast en verkställande stat åt gången. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte är känd av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, ska enligt punkt 7 denna vidta alla nödvändiga efterforskningar för att erhålla informationen från den verkställande staten. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska dessutom anlita kontaktpunkterna i det europeiska rättsliga nätverk som inrättades genom rådets gemensamma åtgärd 98/428/RIF av den 29 juni 1998 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk. Enligt punkt 8 ska, om den myndighet i den verkställande staten som tar emot ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med ett intyg inte är behörig att erkänna det beslutet, denna myndighet på eget initiativ översända beslutet tillsammans med intyget till den behöriga myndigheten.

När Finland är utfärdande stat, dvs. rättegångsstat blir en eventuell tillämpning av ett förfarande i enlighet med rambeslutet aktuell i det skede när den brottsmisstänkte är stadigvarande bosatt i en annan medlemsstat eller när han eller hon begär att övervakningen ordnas i någon annan medlemsstat. När en brottsmisstänkt har gripits ska i praktiken polisen och åklagaren överväga om personen ska yrkas häktad eller om han eller hon i stället för att häktas meddelas reseförbud och om

det alltså i fråga om honom eller henne utfärdas ett beslut om övervakningsåtgärder i enlighet med genomförandelagen. Det ska alltså bedömas om huruvida det för att trygga rättegången är tillräckligt att meddela personen reseförbud och tillämpa ett förfarande i enlighet med rambeslutet. Bestämmelser om polisens skyldighet att innan ett häktningsyrkande framställs eller ett beslut om reseförbud fattas underrätta åklagaren finns i 1 kap. 10 § och 2 kap. 3 § i tvångsmedelslagen. Motsvarande bestämmelser ingår i 3 kap. 2 § och 5 kap. 4 § i den nya tvångsmedelslagen. Detta innebär att en tillämpning av ett förfarande i enlighet med rambeslutet ska övervägas i samarbete mellan polisen och åklagaren. Det kan anses att skyldigheten till samarbete mellan förundersökningsmyndigheten och åklagaren kan anses ha en accentuerad ställning vid behandlingen av brottmål med internationell anknytning. I regel ska ett förfarande i enlighet med rambeslutet alltid övervägas när den brottsmisstänkte är stadigvarande bosatt i en annan medlemsstat eller när han eller hon begär att övervakningen ordnas i någon annan medlemsstat. Såsom det i motiveringen till artikel 6 konstaterades, ska domstolen enligt den nya tvångsmedelslagen på eget initiativ pröva förutsättningarna för häktning och samtidigt om personen i stället för att häktas meddelas reseförbud. Som ett alternativ till ett förfarande i enlighet med rambeslutet ska man överväga användningen av ett påskyndat förfarande.

I en situation där ett förfarande i enligheten överhuvudtaget kan tillämpas har den behöriga myndigheten möjlighet att på förhand stå i kontakt med den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten. På detta sätt är det möjligt att på förhand meddela den verkställande medlemsstaten att den brottsmisstänkte är stadigvarande bosatt i den verkställande medlemsstaten och att han eller hon samtycker till att övervakningen ordnas i staten i fråga och att det alltså är möjligt att tillämpa ett förfarande i enlighet med rambeslutet. I detta sammanhang är det möjligt för de behöriga myndigheterna att samråda om en eventuell tillämpning av vägransgrunderna i situationen i fråga. Samrådet kan underlätta t.ex. fattande av ett beslut om man ska låta den brottsmisstänkte invänta den verk-

ställande statens beslut om erkännande på fri fot eller om han eller hon ska häktas. Om det utifrån samrådet syns sannolikt att man bifaller begäran om verkställighet, vore det motiverat att personen får invänta rättegången under reseförbud. Det har redogjorts för situationen också i motiveringen till artikel 9.

På det sätt som det redogjordes för ovan föreslås det i denna proposition att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse om längden på övervakningen. Artikel 11 kan till övriga delar anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt.

Artikel 11. Behörighet att följa upp övervakningsåtgärderna. Artikel 11 innehåller bestämmelser om behörighet i fråga om övervakning. Enligt punkt 1 i den ska så länge den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte har erkänt det beslut om övervakningsåtgärder som har översänts till den och inte har underrättat den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta erkännande, den behöriga myndigheten i den utfärdande staten fortsätta att vara behörig att följa upp de fastställda övervakningsåtgärderna.

Punkt 2 innehåller en förteckning över de situationer där, när behörigheten i fråga om övervakningen av åtgärder har övergått till den verkställande statens behöriga myndighet, behörigheten återgår till den utfärdande statens behöriga myndighet. Behörigheten återgår till den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten, om den person som är föremål för övervakningsåtgärder har inrättat sin lagliga och regelmässiga bosättning i en annan medlemsstat än den verkställande staten (led a). Vidare återgår behörigheten så snart som den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har underrättat den behöriga myndigheten i den verkställande staten om att det intyg som avses i artikel 10.1 har återkallats i enlighet med artikel 13.3 (led b). Med detta avses en situation där den behöriga myndigheten i den verkställande staten har angivit en maximitid under vilken åtgärder kan övervakas i den verkställande staten och den utfärdande staten återkallar intyget efter att ha fått denna uppgift. Vidare återgår behörigheten, om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har

ändrat övervakningsåtgärderna och den behöriga myndigheten i den verkställande staten i enlighet med artikel 18.4 b har vägrat övervakning av åtgärder på grund av att de inte hör till de typer av övervakningsåtgärder som avses i artikel 8.1 och/eller till de åtgärder som meddelats av den verkställande staten i enlighet med artikel 8.2 (led c). Med ändrade övervakningsåtgärder i enlighet med artikeln avses sådana övervakningsåtgärder som den utfärdande staten har anpassat när den i enlighet med artikel 18.1 b har fattat ett följdbeslut. Behörigheten återgår alltså till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten i en situation där den utfärdande staten vid följdbeslut har anpassat en övervakningsåtgärd att bli en sådan övervakningsåtgärd som inte är i enlighet med artikel 8.1 eller i enlighet med artikel 8.2 inte motsvarar övervakningsåtgärder som den verkställande staten har meddelat. Vidare återgår till den behörigmyndigheten i den utfärdande medlemsstaten, när den tidsperiod som avses i artikel 20.2 b har gått ut (led d). Med nämnda tid avses den maximitid under vilken åtgärder kan övervakas i den verkställande staten. Behörigheten återgår till den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten, om den behöriga myndigheten i den verkställande staten har beslutat att avsluta övervakningen åtgärderna och har informerat den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta, med tillämpning av artikel 23 (led e). Artikel 23 innehåller bestämmelser om obesvarade meddelanden.

Enligt punkt 3 ska i fall som avses i punkt 2 de behöriga myndigheterna i den utfärdande och den verkställande staten samråda med varandra för att i mån av möjlighet undvika avbrott av övervakningen.

Artikeln kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 12. Beslut i den verkställande staten. Artikeln innehåller bestämmelser om tidsfrister för beslut i den verkställande staten. Enligt dess punkt 1 ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten så snart som möjligt, dock senast 20 arbetsdagar efter det att den har mottagit beslutet om övervak-

ningsåtgärder och intyget, erkänna det beslut om övervakningsåtgärder som har översänts i enlighet med artikel 9 och enligt förfarandet i artikel 10 och utan dröjsmål vidta de åtgärder som krävs för övervakning av åtgärderna, såvida den inte beslutar åberopa någon vägransgrund som ingår i artikel 15. Enligt punkt 2 ska, om ett rättsmedel har anlitats mot det beslut som avses i punkt 1 tidsfristen för erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder förlängas med ytterligare 20 arbetsdagar. Enligt punkt 3 ska, om den behöriga myndigheten i den verkställande staten i undantagsfall inte kan hålla tidsfristen i punkterna 1 och 2, den omedelbart, på ett sätt som den själv väljer, underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till förseningen och hur lång tid som uppskattningsvis behövs för att fatta ett slutgiltigt beslut. Punkt 4 innehåller en bestämmelse om att skjuta upp ett beslut om erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder. Enligt den får den behöriga myndigheten skjuta upp beslutet, om det intyg som avses i artikel 10 är ofullständigt eller uppenbarligen inte motsvarar beslutet om övervakningsåtgärder. Det är möjligt att skjuta upp beslutet till dess att en rimlig tidsfrist har fastställts för att komplettera eller korrigera intyget.

När ett beslut om övervakningsåtgärder har översänts till Finland, ska den myndighet som beslutar om erkännande bedöma om beslutet om erkännande ska skjutas upp i enlighet med punkt 4. En sådan situation är för handen när det intyg som har översänts till Finland är ofullständigt. I situationen ska dessutom bedömas tillämpningen av en vägransgrund i enlighet med artikel 15.1 a samt behovet av att i enlighet med artikel 13 anpassa övervakningsåtgärderna.

Såsom det ovan konstaterades sörjer i praktiken polisen om genomförandet av den konkreta övervakningen av den som ställts under övervakning. Då beslutet om erkännande har fattats, överförs alltså ärendet till polisen för att ordna den konkreta övervakningen. Det har redogjorts för lösningen för övervakningens längd i motiveringen till artikel 10.5. Om en person som ställts under övervakning överträder villkor som har ställts för honom eller henne, ska den myndighet som beslutar

om erkännande i enlighet med artikel 19.3 i rambeslutet meddela om saken till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten. Den myndighet som beslutar om erkännande ska också sköta om att uppgifterna i enlighet med artikel 20 i rambeslutet översänds till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten. Denna myndighet är åklagaren.

Artikeln kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 13. Anpassning av övervakningsåtgärderna. Artikeln innehåller bestämmelser om anpassning av övervakningsåtgärderna. Enligt dess punkt 1 får, om övervakningsåtgärderna till sin art är oförenliga med lagstiftningen i den verkställande staten, den behöriga myndigheten i den medlemsstaten anpassa dem till de typer av övervakningsåtgärder som ska tillämpas enligt den verkställande statens lagstiftning för likvärdiga brott. Den anpassade övervakningsåtgärden ska så långt det är möjligt motsvara den som fastställts av den utfärdande staten. Enligt punkt 2 får den anpassade övervakningsåtgärden inte vara strängare än den ursprungligen fastställda övervakningsåtgärden. Enligt punkt 3 får, efter att ha erhållit sådan information som avses i artikel 20.2 b eller f, den behöriga myndigheten i den utfärdande staten besluta att återkalla intyget, förutsatt att övervakningen i den verkställande staten ännu inte har påbörjats. Ett sådant beslut ska under alla omständigheter fattas och meddelas så snart som möjligt, dock senast tio dagar efter mottagandet av den berörda informationen. I nämnda artikel 20.2 b hänvisas till en situation där den verkställande medlemsstaten har informerat om den längsta tid som övervakningsåtgärderna kan följas upp i den verkställande staten. I led f i den nämnda artikeln hänvisas till att informera om ett beslut om anpassning.

Syftet med artikeln om anpassning är att erbjuda den verkställande staten flexibilitet för att beslutet om övervakningsåtgärder ska kunna identifieras och de åtgärder som har fastställts för den misstänkte kan övervakas. Avsikten är att övervakningen av personen ska genomföras så att den så långt det är

möjligt motsvarar de övervakningsåtgärder som har fastställts i den utfärdande staten. I praktiken anpassas övervakningsåtgärderna till sådana nationella övervakningsåtgärder som bäst motsvarar de ursprungliga övervakningsåtgärder som har fastställts för den misstänkte. I praktiken anpassas övervakningsåtgärderna samtidigt som man beslutar om erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder och om anpassning beslutar alltså den myndighet som beslutar om erkännande. Samma myndighet fattar på det sätt som det konstateras nedan ett följdbeslut i enligheten med artikel 18.4 a. Om begäran om övervakningsåtgärder innehåller sådana övervakningsåtgärder som är främmande för det finska systemet och om det inte är möjligt att anpassa övervakningen är Finland då inte skyldigt att övervaka sådana åtgärder. Såsom det ovan konstaterades är samarbetet förpliktande endast i fråga om de övervakningsåtgärder som räknas upp i artikel 8.1 och när Finland är verkställande stat kan Finland övervaka åtgärder. Det finns alltså inte någon skyldighet att erkänna och övervaka åtgärder som är helt främmande för det finska systemet.

Det föreslås att i genomförandelagen tas in en bestämmelse om den myndighet som är behörig att besluta om anpassning. Till övriga delar kan artikeln anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt.

Artikel 14. Dubbel straffbarhet. Artikeln innehåller bestämmelser om kravet på dubbel straffbarhet. Punkt 1 i den innehåller en bestämmelse om situationer där den verkställande staten är skyldig att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder utan att undersöka om den dubbla straffbarheten uppfylls, dvs. huruvida den gärning för vilken den som ställts under övervakning misstänks är straffbar enligt lagen i den verkställande staten. Punkt 1 innehåller också en förteckning över de brott där det inte är tillåtet att kräva dubbel straffbarhet. En tilläggsförutsättning är att brotten i den utfärdande staten kan leda till fängelse eller en annan frihetsberövande åtgärd under en längsta tid av minst tre år. De 32 brott som nämns i förteckningen motsvarar förteckningen i enlighet med artikel 2.2 i rambeslutet om en europeisk arresteringsåtgärd.

gärd. Förteckningen ingår också i 3 § 2 mom. i EU-utlämningslagen, genom vilken nämnda rambeslut har genomförts. En motsvarande förteckning ingår också i flera rambeslut som grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande. Enligt punkt 2 får rådet får när som helst, enhälligt och efter att ha hört Europaparlamentet på de villkor som anges i artikel 39.1 i unionsfördraget, besluta att lägga till andra kategorier av brott i förteckningen i punkt 1. Rådet ska på grundval av den rapport som det erhåller i enlighet med artikel 27 pröva om förteckningen bör utvidgas eller ändras. Enligt punkt 3 får för andra brott än de som omfattas av punkt 1 den verkställande staten låta erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder vara avhängigt av om de gärningar som föranleder beslutet även utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oavsett brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering. Enligt punkt 4 får en medlemsstaterna vid rambeslutets antagande i en förklaring som ska anmälas till rådets generalsekretariat förklara att de av konstitutionella skäl inte kommer att tillämpa punkt 1 när det gäller några av eller samtliga de brott som avses i den punkten. Sådana förklaringar får återkallas när som helst. Dessa förklaringar ska liksom återkallandet av sådana förklaringar offentliggöras i EU:s officiella tidning.

När man överväger att avstå från kravet på dubbel straffbarhet ska framförallt beaktas syftet med samarbetet som regleras i rambeslutet. I det straffrättsliga samarbetet mellan EU:s medlemsstater har Finland allmänt understött att man avstår från kravet på dubbel straffbarhet i situationer med listbrott. En central grund för detta har varit att systemet grundat på principen om ömsesidigt erkännande möjliggör samarbetet mellan medlemsstater med olika slags rättssystem utan att det finns ett behov av harmonisera medlemsstaternas materiella strafflagstiftning. I listbrottsmodellen finns inte heller en fara att Finland förbinder sig att erkänna kriminaliseringar som är helt främmande för landets rättssystem, eftersom de brott som ingår i förteckningen har kriminaliserats också i Finlands strafflagstiftning, trots att de finns skillnader i fråga om brottsrekvisiten. Avståndet från dubbel straffbarhet har också sina

förfaranderelaterade fördelar, eftersom den verkställande myndigheten inte noggrant behöver undersöka rekvisitet för den i begäran beskrivna gärningen för att kunna avgöra om gärningen utgör brott enligt lagstiftningen i medlemsstaten i fråga. För att avstå från dubbel straffbarhet talar också det uttryckliga syftet med det rambeslut som nu behandlas. En i rambeslutet reglerad typsituation är att en övervakningsåtgärd har fastställts för en person som är bosatt i den verkställande staten och som inte just har andra kontakter med den utfärdande staten än det brott som misstänks vara begånget där. För att hindra att personen råkar i ojämlig ställning på grund av sin boningsort bör åtgärden alltså kunna övervakas i Finland oberoende av om den misstänkta gärningen begången under motsvarande förhållanden utgör ett brott i Finland. Detta innebär å andra sidan inte att man i Finland skulle bli tvungen att övervaka övervakningsåtgärder som har fastställts för kriminaliseringar som är helt främmande för Finlands rättsordning, eftersom den misstänkta gärningen i varje fall ska ingå i brottsförteckningen. På dessa grunder föreslås det i propositionen att Finland avstår från kravet på dubbel straffbarhet i enlighet med huvudregeln i artikel 14.1 och att landet alltså inte ger en förklaring som avses i punkt 4.

För andra än listbrotten förutsätts det dubbel straffbarhet. Särskilt av det skälet att artikel 14 lämnar medlemsstaterna prövningsrätt i fråga om huruvida de förutsätter dubbel straffbarhet också vid listbrotten föreslås det att i genomförandelagen tas in en materiell bestämmelse om att en förutsättning för att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder inte i fall med listbrott ska vara att det misstänkta brott på grundval av vilket en övervakningsåtgärd har fastställts utgör brott också enligt finsk lag. I bestämmelsen skrivs också in att i andra än listbrottsituationer en förutsättning för att övervaka åtgärder är att den misstänkta gärningen utgör eller om det hade begåtts under motsvarande förhållanden I Finland skulle ha utgjort ett brott enligt finsk lag. Man har stannat för denna lösning eftersom gränsdragningen i fråga om när man ska erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder om dubbel straffbarhet saknas och när inte i praktiken kan vara svår. Lösningen

motsvarar också de lösningar som har valts i andra genomförandelagar för rambeslut om ömsesidigt erkännande.

Artikel 15. Skäl för icke-erkännande. Artikeln innehåller bestämmelser om situationer då den verkställande staten får vägra erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får vägra att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder, om det intyg som avses i artikel 10 är ofullständigt eller uppenbarligen inte överensstämmer med beslutet om övervakningsåtgärder och inte har kompletterats eller korrigerats inom en rimlig tidsfrist, vilken har fastställts av den behöriga myndigheten i den verkställande staten (led a).

Vägran är också möjlig, om de kriterier som fastställs i artikel 9.1 eller 9.2 eller artikel 10.4 inte är uppfyllda (led b). I nämnda punkter hänvisas det till vilken medlemsstat ett beslut om övervakningsåtgärder får över-sändas och till att intyget får innehålla endast övervakningsåtgärder som räknas upp i artikel 8.1 eller sådana åtgärder i enlighet med punkt 2 som en medlemsstat har meddelat att den kan övervaka. Exempelvis vore det möjligt att tillämpa denna vägransgrund i en situation där personen inte har en faktisk stadigvarande boningsort i Finland.

Vidare är en vägran möjlig, om erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder skulle strida mot principen *ne bis in idem* (led c). Punkten gör alltså en vägran möjlig på den grund att det brott som misstänks redan har avgjorts genom ett lagakraftvunnet beslut.

En vägran är också möjlig, om beslutet om övervakningsåtgärder har samband med de fall som avses i artikel 14.3 och, om den verkställande staten har avgett en förklaring enligt artikel 14.4 i de fall som avses i artikel 14.1, avser en gärning som inte skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning. När det gäller skatter, tullar och valutafrågor får dock verkställandet av beslutet inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning (led d). En vägransgrund i enlighet med led d möjliggör alltså ett icke-erkännande av beslutet om

övervakningsåtgärder på grund av att dubbel straffbarhet saknas. I fråga om skatter, tullar och valutafrågor får dock verkställandet av beslutet inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning. Såsom det ovan redogjordes för är avsikten inte att Finland ska avge en förklaring i enlighet med artikel 14.4 om att situationer med listbrott förutsätter dubbel straffbarhet. Finland får vägra att erkänna en begäran om övervakningsåtgärder på grund av dubbel straffbarhet saknas endast när övervakningsåtgärder har fastställts för andra än misstänkta listbrott. I enlighet med vad som det redogjorts för ovan föreslås ovan föreslås det i propositionen att dubbel straffbarhet vid andra situationer än med listbrott förutsätts dubbel straffbarhet som förutsättning för ett beslut att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder. I praktiken innebär detta att vägransgrunden är absolut, men det är inte nödvändigt att ta in en särskild vägransgrund i genomförandelagen, eftersom dubbel straffbarhet på det sätt som det har redogjorts för ovan är en förutsättning för att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder.

Vidare är en vägran möjlig, om åtalsrätten är preskriberad enligt lagstiftningen i den verkställande staten och beslutet om övervakningsåtgärder hänför sig till en gärning som den verkställande staten i enlighet med sin nationella lagstiftning är behörig att beivra (led e) eller om det enligt den verkställande statens lagstiftning föreligger immunitet som gör det omöjligt att övervaka åtgärder (led f).

Som en vägransgrund nämns dessutom en situation där en person enligt den verkställande statens lagstiftning på grund av sin ålder inte kan göras straffrättsligt ansvarig för den gärning som beslutet om övervakningsåtgärder grundas på (led g). En vägran är dessutom möjlig om den verkställande staten, vid överträdelse av övervakningsåtgärderna, vägrar att överlämna den berörda personen i enlighet med en europeisk arresteringsorder (led h).

I punkt 2 i artikeln föreskrivs om en skyldighet att samråda mellan myndigheterna. Enligt punkten ska i de fall som avses i punkt 1 a, b, och c den behöriga myndigheten i den verkställande staten innan den beslutar att inte erkänna beslutet om övervakningsåtgärder på lämpligt sätt samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och vid behov anmoda denna att utan dröjsmål lämna alla ytterligare upplysningar som krävs.

Enligt punkt 3 ska, om den behöriga myndigheten i den verkställande staten anser att erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder kan vägras på grundval av punkt 1 h, men myndigheten ändå är beredd att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder den meddela detta till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till en eventuell vägran. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten får i så fall besluta att återkalla intyget i enlighet med artikel 13.3 E. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten inte återkallar intyget, får den behöriga myndigheten i den verkställande staten erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och övervaka åtgärder som det innehåller, varvid det förutsätts att den berörda personen eventuellt inte kommer att överlämnas på grundval av en europeisk arresteringsorder. Syftet med bestämmelsen är att möjliggöra övervakning i den verkställande staten i sådana situationer där en senare utlämning av personen inte är möjlig. Genom bestämmelsen möjliggörs också att den utfärdande staten på grund av en förutsebar vägran av utlämning får återkalla intyget.

Artikeln vägransgrunder kan anses vara tillräckligt exakt avgränsade och detaljerade för att kunna tillämpas direkt. I propositionen föreslås inte att vägransgrunderna ändras så att de blir absoluta. Därför föreslås att det inte tas in materiella bestämmelser om artikeln i genomförandelagen. Såsom det konstaterades i motiveringen till artikel 6 beslutar åklagaren om icke-erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder.

Artikel 16. Tillämplig lagstiftning för övervakning. Enligt artikeln ska för övervakning av åtgärder den verkställande statens lagstiftning tillämpas. Artikeln innebär att när Finland är verkställande stat genomförs

övervakningen av personen i enlighet med den nationella lagstiftningen och med iakttagande av de villkor som har fastställts i beslutet om övervakningsåtgärder samt i beslutet om anpassning.

Artikeln kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 17. Fortsatt uppföljning av övervakningsåtgärder. Enligt punkt 1 i artikeln får, om den tidsperiod som avses i artikel 20.2 b löper ut och övervakningsåtgärder förblir nödvändiga, den behöriga myndigheten i den utfärdande staten hos den behöriga myndigheten i den verkställande staten begära att övervakningen av personen ska förlängas. Man ska ta hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet och de bedömda följderna för personen om artikel 11.2 d skulle tillämpas. Nämda led gäller en återgång av behörigheten till den utfärdande staten. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska enligt med artikeln meddela hur länge övervakningen sannolikt fortgår. Enligt punkt 2 i artikeln ska den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten besluta om denna begäran i enlighet med nationell lagstiftning och när så är lämpligt ange hur lång tid denna förlängning högst får gälla. I dessa fall kan artikel 18.3 tillämpas. Syftet med artikeln är att på samma sätt som artikel 10.5 precisera hur länge övervakningsåtgärder pågår. Såsom det konstaterades i motiveringen till artikel 10.5 kan domstolen nationellt förlänga längden på ett reseförbud och om detta ingår också en bestämmelse i 5 § 2 mom. i genomförandelagen.

Artikeln kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 18. Behörighet till alla följdbeslut och tillämplig lagstiftning. Artikeln innehåller bestämmelser om behörighet till följdbeslut och tillämplig lagstiftning i fråga om följdbeslut. Med följdbeslut avses t.ex. översyn och upphävande av ett beslut om övervakningsåtgärder. Enligt punkt 1 i artikeln ska utan att det påverkar artikel 3 den behö-

riga myndigheten i den utfärdande staten vara behörig att fatta alla följdbeslut med anknytning till ett beslut om övervakningsåtgärder. I artikel 3 föreskrivs om upprätthållande av lag och ordning och skydd av den inre säkerheten. Sådana följdbeslut omfattar i synnerhet förlängning, översyn och upphävande av beslutet om övervakningsåtgärder (led a), ändring av övervakningsåtgärder (led b) och utfärdande av en arresteringsorder eller annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan (led c).

Enligt punkt 2 ska den utfärdande statens lagstiftning tillämpas vid de beslut som fattas enligt punkt 1.

Enligt punkt 3 får, när så krävs enligt nationell lagstiftning en behörig myndighet i den verkställande staten besluta att använda förfarandet för erkännande i detta rambeslut för att ge verkan åt de beslut som avses i punkt 1 a och b i sitt nationella rättssystem. Ett erkännande ska inte medföra en ny behandling av skälen för icke-erkännande. I dessa situationer är det fråga om ett förnyat beslut eller anpassning av övervakningsåtgärder, då det alltså är möjligt att anlita erkännandeförfarandet.

Enligt punkt 4 får, om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har ändrat övervakningsåtgärder i enlighet med punkt 1 b, den behöriga myndigheten i den verkställande staten anpassa dessa ändrade åtgärder med tillämpning av artikel 13 om de ändrade övervakningsåtgärder är oförenliga med lagstiftningen i den verkställande staten (led a). Denna vidareanpassning är möjlig, när de i första skedet ändrade övervakningsåtgärder är oförenliga med lagstiftningen i den verkställande staten. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har ändrat övervakningsåtgärder i enlighet med punkt b får den behöriga myndigheten i den verkställande staten vägra övervaka de ändrade åtgärder om dessa åtgärder inte omfattas av den typ av övervakningsåtgärder som avses i artikel 8.1 och/eller till de åtgärder som anmälts av den verkställande staten i enlighet med artikel 8.2 (led b). Detta innebär att i situationer där övervakningsåtgärder har ändrats den verkställande staten har rätt att inte övervaka nämnda ändrade övervak-

ningsåtgärder, om de förutsättningar som föreskrivs i artikel 8 inte uppfylls.

Enligt punkt 5 ska den behörighet som den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har enligt punkt 1 inte påverka förfaranden som kan inledas i den verkställande staten mot den berörda personen avseende andra brott som begåtts av honom eller henne än de som beslutet om övervakningsåtgärder grundar sig på.

Fattande av följdbeslut kan konkretiseras t.ex. i en situation där en person som ställts under övervakning inte har iakttagit de övervakningsåtgärder som har fastställts för honom eller henne. Ett beslut om upphävande av övervakningsåtgärder kan konkretiseras också t.ex. när det inte längre finns förutsättningar att hålla beslutet om övervakningsåtgärder i kraft. Det är möjligt att fatta ett följdbeslut också t.ex. när förutsättningarna för att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder har ändrats. I sådana situationer har alltså den utfärdande staten rätt att fatta följdbeslut i enlighet med punkt 1 på det sätt som det redogjorts för ovan.

Gällande tvångsmedelslags 2 kap. 5 § innehåller en bestämmelse om ändring av beslut om reseförbud, 6 § om hävning av reseförbud och 8 § om påföljder för överträdelse av reseförbud. Enligt 5 § i nämnda kapitel får ett reseförbud ändras på grund av ändrade förhållanden eller av viktiga skäl. Enligt 6 § 1 mom. ska ett reseförbud genast hävas när det inte längre finns förutsättningar för att bibehålla det. Kapitlets 8 § innehåller en bestämmelse om anhållande och häktning av den misstänkte i situationer när man bryter mot ett reseförbud. Motsvarande bestämmelse ingår i 5 kap. 7, 8 och 10 § i den nya tvångsmedelslagen. Ett beslut om sådana nationella beslut om reseförbud fattas av den myndighet som beslutar om reseförbud.

Såsom det konstaterades i punkt 3 får, när så krävs enligt nationell lagstiftning en behörig myndighet i den verkställande staten besluta att använda förfarandet för erkännande i rambeslutet för att ge verkan åt de beslut som avses i punkt 1 a och b i sitt nationella rättssystem. I praktiken betyder dock denna bestämmelse ett ibruktagande av ett nytt förfarande för erkännande av ett beslut av övervakningsåtgärder, dock så att det inte är möj-

ligt att åberopa vägransgrunderna. Det kan inte anses att i den finska nationella lagstiftningen förutsätts att ett sådant nytt formellt beslut om erkännande fattas och det kan inte heller anses nödvändigt, eftersom den verkställande staten har rätt att ändra en övervakningsåtgärd som den utfärdande staten ändrat eller så får den också vägra övervaka de åtgärderna om dessa åtgärder inte omfattas av den typ av övervakningsåtgärder som avses i artikel 8.1 om de inte är sådana åtgärder som den verkställande staten har meddelat i enlighet med artikel 8.2. På denna grund föreslås det inte i denna proposition att det i genomförandelagen tas in bestämmelser om förfarandet för erkännande enligt punkt 3.

Artikeln kräver att i genomförandelagen tas in en preciserande bestämmelse om vilken myndighet som är behörig att fatta ett följdbeslut som avses i punkt 1. I denna proposition föreslås att behöriga myndigheter för att fatta också följdbeslut som avses i punkt 1 ska vara domstolarna och allmänna åklagaren dvs. i praktiken samma myndigheter som beslutar utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder och översända det till en annan medlemsstat. Denna lösning vore i linje med den lösning som det redogjorts för i motiveringen till artikel 6 om behöriga myndigheter. Dock fattar åklagaren ett beslut om att utfärda en arresteringsorder i enlighet med punkt 1 c. Denna lösning är i linje med 54 § i EU-utlämningslagen.

När det är fråga om situation där Finland är verkställande stat föreslås det att om anpassning i enlighet med punkt 4 a beslutar den myndighet som beslutar om erkännande. Denna myndighet är alltså den samma som beslutar om anpassning i enlighet med artikel 13. Också när det gäller en vägran av erkännande av beslut i enlighet med punkt 4 b beslutar den myndighet som beslutar om erkännande.

Artikeln kan i övrigt anses vara så tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad att den kan tillämpas direkt.

Artikel 19. Berörda myndigheters skyldigheter. Artikeln innehåller bestämmelser om myndigheternas skyldigheter. Enligt punkt 1 i den får den behöriga myndigheten i den verkställande staten när som helst under övervakningen uppmana den behöriga myn-

digheten i den utfärdande staten att uppge huruvida övervakningen av åtgärderna fortfarande är nödvändig. Den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten ska utan dröjsmål besvara en sådan uppmaning, när så är lämpligt genom att fatta sådant följdbeslut som avses i artikel 18.1.

Enligt punkt 2 ska den behöriga myndigheten i den utfärdande staten innan den tidsperiod som avses i artikel 10.5 har löpt ut, på eget initiativ eller på begäran av den behöriga myndigheten i den verkställande staten, ange under vilken eventuellt ytterligare tid som den förväntar sig att övervakningen av åtgärderna kommer att behövas. Syftet med också dessa bestämmelser artikel är att på samma sätt som artiklarna 10.5 och 17 precisera hur länge övervakningsåtgärderna pågår.

Enligt punkt 3 ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten omedelbart meddela den behöriga myndigheten i den utfärdande staten alla överträdelser av en övervakningsåtgärd och varje annan iakttagelse som skulle kunna leda till ett sådant följdbeslut som avses i artikel 18.1. För meddelandet ska det standardformulär som återges i bilaga II användas.

Enligt punkt 4 får för att höra den berörda personen får det förfarande och de villkor som fastställs i sådana instrument i internationell rätt och EU-rätt som föreskriver möjligheten att använda telefon och videokonferenser för att höra personer i tillämpliga delar användas, i synnerhet då det enligt den utfärdande statens lagstiftning fastställs att den berörda personen ska höras innan ett sådant beslut som avses i artikel 18.1 fattas.

Enligt punkt 5 i den ska den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten omedelbart informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten om alla sådana beslut som avses i artikel 18.1 och om att ett rättsmedel har anlitats mot ett beslut om övervakningsåtgärder.

Om intyget om beslutet om övervakningsåtgärder har återkallats, ska enligt punkt 6 den behöriga myndigheten i den verkställande staten avbryta de beslutade åtgärderna så snart som den har blivit underrättad av myndigheten i den utfärdande staten.

Artikeln innehåller alltså bestämmelser om uppgifter som den behörige myndigheten i

såväl den utfärdande som den verkställande staten ska översända till varandra. När det är fråga om skyldigheten i enlighet med punkterna 2 och 5 för den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten svarar i praktiken den myndighet som har utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder för översändande av nämnda uppgifter. Denna myndighet är i allmänhet den myndighet som beslutar om följdbeslut i enlighet med artikel 18. Det är alltså i praktiken domstolen eller åklagaren som svarar för att nämnda uppgifter översänds. I en situation där ett följdbeslut i enlighet med artikel 18 fattas av någon annan myndighet än den som har utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder svarar den myndighet som har fattat följdbeslutet också för informationsskyldigheten i enlighet med punkt 5. Det kan vara fråga om en sådan situation t.ex. när domstolen har utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder, men åklagaren har beslutat utfärda en europeisk arresteringsorder. Det är då ändamålsenligt att åklagaren sköter informationsskyldigheten i enlighet med punkt 5.

När Finland är verkställande stat svarar i praktiken för informationsskyldigheten i enlighet med punkt 3 den myndighet som beslutar om erkännande, dvs. åklagaren. När en person överträder övervakningsåtgärder som har fastställts för honom eller henne ska i praktiken den polis som observerat överträdelsen informera den behöriga åklagaren om överträdelsen.

Artikeln kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 20. Information från den verkställande staten. Enligt punkt 1 i artikeln ska den myndighet i den verkställande staten som har tagit emot ett beslut om övervakningsåtgärder för vilket erkännande den saknar behörighet, tillsammans med ett intyg, informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om till vilken myndighet den har översänt detta beslut, tillsammans med intyget, i enlighet med artikel 10.8.

Punkt 2 innehåller en förteckning över de uppgifter som den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska informera den

behöriga myndigheten i den utfärdande staten om. Man ska informera om de uppgifter som ingår i förteckningen utan dröjsmål och på ett sådant sätt att en skriftlig uppteckning kan lämnas. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om varje ändring av den berörda personens bosättning (led a) samt om den längsta tid som åtgärderna kan övervakas i den verkställande staten, om en sådan längsta tid fastställs i den verkställande statens lagstiftning (led b). Syftet med den sistnämnda punkten är att på samma sätt som artiklarna 10.5, 17 och 19 precisera hur länge övervakningsåtgärderna pågår. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska vidare informera om att det i praktiken är omöjligt att övervaka åtgärderna på grund av att personen, efter det att beslutet om övervakningsåtgärder och intyget har överförts till den verkställande staten, inte kan påträffas på den verkställande statens territorium, varvid den verkställande staten inte ska vara skyldig att övervaka åtgärderna (led c). Dessutom ska den informera om det faktum att ett rättsmedel har anlitats mot ett beslut om erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder (led d). Vidare ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten informera om det slutliga beslutet att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och vidta alla nödvändiga åtgärder för övervakning av åtgärderna (led e), om ett beslut att anpassa övervakningsåtgärderna i enlighet med artikel 13 (led f) samt om ett beslut i enlighet med artikel 15 om att inte erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och inte ansvara för övervakning av åtgärderna samt om skälen för beslutet (led g).

När Finland är verkställande stat svarar för informationen i enlighet med artikeln den myndighet som har beslutat erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder som har kommit till Finland. Denna myndighet är åklagaren.

Artikeln kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 21. Överlämnande av personen. Artikeln innehåller bestämmelser om överlämnande av personen till den utfärdande sta-

ten. Enligt punkt 1 i den ska, om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har utfärdat en arresteringsorder eller ett annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan, personen överlämnas i enlighet med rambeslutet om den europeiska arresteringsordern. Enligt punkt 2 får den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte åberopa artikel 2.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder som skäl för att vägra överlämnande av personen. Nämda artikel innehåller en bestämmelse om tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern. Enligt den får en arresteringsorder utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer eller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut. Enligt punkt 3 får varje medlemsstat anmäla till rådets generalsekretariat, när den införlivar rambeslutet eller på ett senare stadium, att den även kommer att tillämpa artikel 2.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder vid beslut om överlämnande av den berörda personen till den utfärdande staten. Enligt punkt 4 ska rådets generalsekretariat göra den information som mottagits enligt punkt 3 tillgänglig för medlemsstaterna och för kommissionen.

Styckena 12 och 13 i ingressen till rambeslutet kompletterar artikeln. Enligt stycke 12 ska rambeslutet möjliggöra en övervakning av åtgärderna för den berörda personen i den verkställande staten. Om den berörda personen inte frivilligt återvänder till den utfärdande staten får han eller hon överlämnas till den utfärdande staten i enlighet med en europeisk arresteringsorder. Fastän rambeslutet enligt stycke 13 omfattar alla brott, utan att begränsas till att omfatta särskilda typer eller nivåer av brottslighet, bör övervakningsåtgärder i allmänhet tillämpas vid mindre grova lagöverträdelser. Samtliga bestämmelser om en europeisk arresteringsorder, med undantag för artikel 2.1, bör därför tillämpas i de fall där den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska besluta om överlämnande av den berörda personen. Följaktligen bör även artikel 5.2 och 5.3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder tillämpas i den situationen.

I praktiken innebär artikeln att om en person misstänks för ett lindrigare brott än vad som omfattas av tillämpningsområdet för rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och han eller hon inväntar rättegången i den stat där personen är bosatt och han eller hon inte återvänder till rättegångsstaten, blir den verkställande staten i tvungen att överlämna personen till den utfärdande staten. Dessutom är det möjligt att det för personens del har utfärdats en europeisk arresteringsorder i en situation i enlighet med artikel 18 där personen har överträtt övervakningsåtgärder som har fastställts för honom eller henne och han eller hon på denna grund kan utlämnas i till den utfärdande staten. I praktiken innebär detta att tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern utvidgas i situationer som avses i det nu aktuella rambeslutet. Såsom det konstaterades i punkt 3 får varje medlemsstat anmäla att den även kommer att tillämpa artikel 2.1 i rambeslutet om den europeiska arresteringsordern vid beslut om överlämnande av den berörda personen till den utfärdande staten. En medlemsstat som har gjort en sådan anmälan är alltså inte skyldig att överlämna en brottsmisstänkt person med anledning av ett sådant brott som är lindrigare än ett brott som omfattas av den europeiska arresteringsordern. I en sådan situation utvidgas inte tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern.

I det skede när rambeslutet förhandlades fäste Finland uppmärksamhet vid rambeslutets tillämpningsområde och ansåg att rambeslutet inte ska tillämpas på lindrigare brott. Av detta skäl vore det motiverat att Finland gör en anmälan i enlighet med punkt 3 och att Finland därmed får tillämpa EU-utlämningslagen i dess helhet. Denna lösning skulle innebära att Finland med stöd av en europeisk arresteringsorder för den som ställts under övervakning inte vore tvunget att utlämna en person som har överträtt övervakningsåtgärderna i en situation där det misstänkta brottet är lindrigare än tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern. Å andra sidan ska det beaktas att ett beslut om övervakningsåtgärder i enlighet med rambeslutet utfärdas som ett alternativ till häktning vilket i praktiken kan anses innebära att tröskeln för tillämpningsområdet

för rambeslutet om en europeisk arresteringsorder överskrids. T.ex. i Finland är en förutsättning för ett reseförbud att det för brottet föreskrivna strängaste straffet är fängelse i minst ett år. Detta innebär t.ex. att Finland som utfärdande stat för erkännande kan översända sådana beslut om övervakningsåtgärder som grundar sig på brott för vilkas del tillämpningsområdet för en europeisk arresteringsorder uppfylls. Det kan bedömas att de situationer där Finland som verkställande stat blir tvungen att utlämna den som ställts under övervakning för ett brott med lägre tröskel än den som är föreskriven i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och i EU-utlämningslagen i praktiken vore sällsynta. Dessutom kan det anses att när Finland tillämpar huvudregeln enligt artikeln främjar att ett förfarande i enlighet med artikeln i praktiken tillämpas och därmed att den som är brottsmisstänkt i en annan medlemsstat kan komma till Finland för att invänta rättegången.

I denna proposition föreslås det att utlämning av en person såväl i en situation där den som har ställts under övervakning utlämnas för rättegång som i en situation där han eller hon har överträtt villkoren i beslutet om övervakningsåtgärder får ske i enlighet med den europeiska arresteringsordern, dvs. enligt huvudregeln i artikeln. Detta innebär att Finland inte gör en anmälan i enlighet med punkt 3. I propositionen föreslås att det i genomförandelagen tas in en bestämmelse om att på utlämning tillämpas EU-utlämningslagen, dock så att ett godkännande av en begäran om utlämning inte förutsätter att det för den gärning som är föremål för begäran föreskrivna strängaste straffet är ett frihetsstraff i minst ett år. Med detta avses i praktiken att den som ställts under övervakning utlämnas med stöd av en europeisk arresteringsorder till den utfärdande staten oberoende av EU-utlämningslagen i en situation där den som ställts under övervakning inte återvänder till den utfärdande staten eller personen har överträtt åtgärder som har fastställts för honom eller henne och den utfärdande staten har utfärdat en europeisk arresteringsorder för personen. I propositionen föreslås dessutom att det till 2 kap. 2 § 1 mom. i EU-utlämningslagen fogas en bestämmelse

om att när det är fråga om en situation i enlighet med genomförandelagen tillämpas på situationen genomförandelagens 8 § om utlämning av den som ställts under övervakning. Genom den föreslagna lösningen ingriper man inte i EU-utlämningslagens bestämmelse om dubbel straffbarhet.

Artikel 22. Samråd. Artikel innehåller bestämmelser om inbördes samråd mellan de behöriga myndigheterna. Enligt punkt 1 i artikeln ska de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten och i den verkställande staten samråda med varandra när ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med det intyg som avses i artikel 10 förbereds, eller åtminstone före översändandet av dessa, om det inte är ogenomförbart (led a). Dessutom ska nämnda myndigheter samråda med varandra för att underlätta en smidig och effektiv övervakning av åtgärderna (led b) samt om personen har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse av övervakningsåtgärderna (led c). Enligt punkt 2 ska den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ta vederbörlig hänsyn till eventuella indikationer som meddelats av den behöriga myndigheten i den verkställande staten på den risk som den berörda personen kan utgöra för brottsoffer och allmänheten. Enligt punkt 3 ska med tillämpning av punkt 1 de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten och i den verkställande staten utbyta all användbar information, inbegripet information som möjliggör kontroll av den berörda personens identitet och bosättning (led a) och relevant information från kriminalregister i enlighet med tillämpliga lagstiftningsinstrument (led b).

Artikeln kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 23. Obesvarade meddelanden. Enligt punkt 1 i artikeln får, om den behöriga myndigheten i den verkställande staten har översänt flera sådana meddelanden som avses i artikel 19.3 avseende samma person till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten utan att den sistnämnda myndigheten har fattat ett sådant följdbeslut som avses i artikel 18.1, den behöriga myndigheten i den

verkställande staten uppmana den behöriga myndigheten i den utfärdande staten att fatta ett sådant beslut, med en rimlig tidsfrist för att göra detta.

Enligt punkt 2 får, om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten inte agerar inom den tidsfrist som angivits av den behöriga myndigheten i den verkställande staten, den sistnämnda myndigheten besluta att avsluta sin övervakning av åtgärderna. I sådant fall ska den informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om sitt beslut och behörigheten att övervaka åtgärderna ska återgå till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten med tillämpning av artikel 11.2.

Enligt punkt 3 får, om det enligt lagstiftningen i den verkställande staten krävs en återkommande bekräftelse av övervakningen av åtgärderna måste förlängas, den behöriga myndigheten i den verkställande staten begära att den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ger denna bekräftelse, med en rimlig tidsfrist för att tillmötesgå denna begäran. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten inte svarar inom den berörda tidsfristen, får den behöriga myndigheten i den verkställande staten sända en ny begäran till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, med en rimlig tidsfrist för att tillmötesgå denna begäran, och meddela att den kan komma att besluta att avsluta övervakning av åtgärderna om inget svar har mottagits inom den tidsfristen. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte får något svar på en sådan ny begäran inom den angivna tidsfristen, får den vidta åtgärder i enlighet med punkt 2.

Artikel 24 kan anses vara tillräckligt exakt avgränsad och detaljerad för att kunna tillämpas direkt, varför det i fråga om den inte föreslås att det tas in en materiell bestämmelse i genomförandelagen.

Artikel 24. Språk. Enligt artikeln ska intygen översättas till det officiella språket eller ett av de officiella språken i den verkställande staten. Varje medlemsstat får i samband med antagandet av rambeslutet eller vid en senare tidpunkt i en förklaring, som ska deponeras hos rådets generalsekretariat ange att den kommer att godta en översättning till ett

eller flera andra av de officiella språken vid Europeiska unionens institutioner.

I propositionen föreslås att Finland avger en förklaring enligt vilken intyget godtas förutom på finska och svenska också på engelska. På motsvarande sätt tas det i genomförandelagen in en materiell bestämmelse som motsvarar förklaringen. Dessutom tas det i genomförandelagen in en bestämmelse om att den myndighet som ansvarar för verkställigheten får godta ett intyg på något annat språk, om det inte annars finns hinder för godtagandet. Denna lösning motsvarar de lösningar som har omfattats i genomförandelagarna för övriga instrument för straffrättsligt samarbete. Av rättssäkerhetsskäl föreslås att det i genomförandelagen dessutom tas en bestämmelse som tryggar rätten för den som ställts under övervakning att få uppgifter om beslut som rör honom eller henne på ett språk som han eller hon förstår.

Artikel 25. Kostnader. Enligt artikeln ska den verkställande staten stå för kostnader i samband med tillämpningen av rambeslutet, utom för sådana kostnader som uteslutande uppkommer på den utfärdande statens territorium.

Det är dock inte nödvändigt att ta in en bestämmelse om artikeln i genomförandelagen.

Artikel 26. Förhållande till andra avtal och överenskommelser. Artikeln innehåller bestämmelser om rambeslutets förhållande till andra avtal och överenskommelser. Enligt punkt 1 får medlemsstaterna i den mån som avtal eller överenskommelser gör det möjligt att utöka eller bredda målen för rambeslutet och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta ömsesidigt erkännande av beslut om övervakningsåtgärder fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när rambeslutet träder i kraft (led a) och ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft (led b). Enligt punkt 2 ska de avtal och överenskommelser som avses i punkt 1 inte i något fall påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa. Enligt punkt 3 ska medlemsstaterna senast den 1 mars 2010 underrätta kommissionen och rådet om vilka av de gällande avtal och överenskommelser som avses i punkt 1 a som de

önskar fortsätta att tillämpa. Enligt punkt 4 ska medlemsstaterna även underrätta kommissionen och rådet om nya avtal eller överenskommelser av den typ som avses i punkt 1 b inom tre månader efter det att avtalen eller överenskommelserna har undertecknats.

Finland har inga bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som nämns i punkt 1 a. Det är därför inte nödvändigt att ta in en bestämmelse om artikeln i genomförandelagen.

Artikel 27. Genomförande. Artikeln innehåller en sedvanlig bestämmelse om genomförande av rambeslutet. Enligt punkt 1 i den ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i rambeslutet senast den 1 december 2012. Enligt punkt 2 ska medlemsstaterna vid denna tidpunkt till rådet och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt rambeslutet införlivas med deras nationella lagstiftning. De lagar som föreslås i denna proposition avses träda i kraft i enlighet med punkt 1 den 1 december 2012.

Artikel 28. Rapport. Artikeln innehåller en sedvanlig bestämmelse om en rapport som senare ska utarbetas om rambeslutet och bedömningen av rapporten. Enligt punkt 1 ska kommissionen senast den 1 december 2013 utarbeta en rapport på grundval av den information som medlemsstaterna har lämnat enligt artikel 27.2. Enligt punkt 2 ska rådet bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som krävs för att följa bestämmelserna i detta rambeslut och tillämpningen av rambeslutet. Enligt punkt 3 ska rapporten vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.

Artikel 29. Ikraftträdande. Artikeln innehåller en sedvanlig bestämmelse om rambeslutets ikraftträdande. Enligt den träder rambeslutet i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i EU:s officiella tidning. Bestämmelserna i rambeslutet blir dock tillämpliga för finska myndigheter först när den genomförandelag som avses i propositionen träder i kraft. Fastän det inte uttryckligen konstateras i rambeslutet, förutsätter i praktiken en tillämpning av rambeslutet att också den berörda anda medlemsstaten har genomfört rambeslutet. Därför föreslås att

det i genomförandelagen tas in en bestämmelse enligt vilken genomförandelagen får tillämpas i förhållande till en sådan medlemsstat som har genomfört rambeslutet.

Artiklarna 27—29 kräver inte materiella bestämmelser.

2 Lagförslag

2.1 Lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och om tillämpning av rambeslutet

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 §. Genomförande av rambeslutet. Paragrafen innehåller en bestämmelse som motsvarar ordalydelsen som använts i flera genomförandelagar för rambeslut för straffrättsligt samarbete. Enligt bestämmelsen ska de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet iakttas som lag, om inte något annat följer av genomförandelagen.

Av sättet för att genomföra rambeslutet följer att i de fall där det i den föreslagna genomförandelagen inte finns en bestämmelse som preciserar rambeslutet tillämpas rambeslutet direkt. Eftersom det i den föreslagna genomförandelagen finns vissa preciseringar som materiellt motsvarar rambeslutets syfte, konstateras det i paragrafen att de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet iakttas som lag, om inte något annat följer av genomförandelagen. Grundlagsutskottet har föreslagit att ordalydelsen i fråga ska användas på motsvarande sätt i genomförandelagen för det genomförda bötesrambeslutet (GrUU 50/2006 rd).

2 §. Tillämpningsområde. I punkt 1 i paragrafen föreskrivs om beslut om erkännande och verkställighet av beslut om övervakningsåtgärder som är utfärdade i en annan medlemsstat och som kommer till Finland och om genomförande av de övriga åtgärder som avses i rambeslutet. I punkten hänvisas till åtgärder i enlighet med artikel 8.1. Detta innebär i praktiken att Finland som verkstäl-

lande stat får övervaka endast förpliktande åtgärder i enlighet med artikel 8.1 och alltså inte utnyttjar den möjlighet att meddela att landet också övervakar av provning beroende övervakningsåtgärder i enlighet med punkt 2 i samma artikel eller en del av dem. Det har närmare redogjorts för den föreslagna lösningen i motiveringen till artikel 8. I 3 § föreskrivs det om förutsättningarna för att ta emot ett beslut. Med hänvisningen i momentet till övriga åtgärder som avses i rambeslutet avses t.ex. följdbeslut i enlighet med artikel 18 och en situation med utlämning i enlighet artikel 21.

I punkt 2 i paragrafen föreskrivs om situationer där ett beslut om övervakningsåtgärder som avses i 9 § får utfärdas i Finland och översändas till en annan medlemsstat för att erkännas och verkställas. I 9 § i lagen föreskrivs bl.a. om de förutsättningar under vilka, när de uppfylls, Finland får utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder och översända det till en annan medlemsstat för att erkännas och verkställas. I det finska systemet är på det sätt som konstaterades i motiveringen till artikel 4 reseförbud ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande. Om de nationella förutsättningarna för att meddela reseförbud uppfylls, kan i praktiken ett beslut om övervakningsåtgärder utfärdas. Om tilläggsförutsättningarna för att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder föreskrivs likaså i 9 §.

2 kap. **Erkännande och verkställighet i Finland av beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en annan medlemsstat**

3 §. Förutsättningar för att ta emot ett beslut. I paragrafen ingår en bestämmelse som preciserar artikel 9 om de förutsättningar i enlighet med vilka ett beslut om övervakningsåtgärder får tas emot för att erkännas och verkställas i Finland. Enligt 1 mom. tas ett beslut om övervakningsåtgärder emot för att erkännas och verkställas i Finland, om den som ställts under övervakning är stadigvarande bosatt i Finland. Med en stadigvarande bosatt person avses det samma som i 1 kap. 6 § i strafflagen. Det att personen har bott länge i Finland och att han eller hon har

integrerats i samhället samt t.ex. täta familjeförbindelser har betydelse vid bedömningen av saken.

En tilläggsförutsättning för att ta emot ett beslut i situationer i enlighet med momentet är att den som ställts under övervakning samtycker till att övervakningen ordnas i Finland. Såsom det konstaterades i motiveringen till artikel 9 innehåller rambeslutet ingen särskild bestämmelse om samtycke från den som ställts under övervakning. Det kan dock anses att det i artikel 9.1 ingående kravet på personen samtycker till att återvända till den stat där han eller hon är bosatt i praktiken innebär att personens samtycke krävs för att ordna övervakningen i den staten. Dessutom kan samtycke från den som ställts under övervakning anses som en förutsättning för att ett förfarande i enlighet med rambeslutet överhuvudtaget fungerar i praktiken. En förutsättning för ett förfarande i enlighet med rambeslutet kan anses vara att den som ställts under övervakning samtycker till att iakttä övervakningsåtgärder som har fastställts för honom eller henne, och att han eller hon samtycker till att återvända till rättegångsstaten. I praktiken begärs samtycket i den utfärdande staten.

Regleringen i enlighet med momentet motsvarar till sitt syfte artikel 9.1 i rambeslutet. Av momentet följer dock inte att ett beslut om övervakningsåtgärder alltid ska erkännas och verkställas, utan det ska särskilt bedömas om på faller eventuellt blir tillämplig någon vägransgrund som avses i artikel 15.

Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse om de situationer när den som ställts under övervakning inte är stadigvarande bosatt i Finland. Förutsättningen för att ta emot ett beslut om övervakningsåtgärder är då samtycke av den myndighet som beslutar om erkännande. Ett samtycke kan lämnas, om den som ställts under övervakning har begärt att övervakningen ordnas i Finland och det och det är motiverat att övervakningen av den som ställts under övervakning ordnas i Finland med hänsyn till hans eller hennes personliga förhållanden eller av andra särskilda skäl. I situationer i enlighet med momentet är det alltid fråga om en situation som är beroende av provning. Begäran kan bifallas t.ex. när personen har en nära kontakt

med Finland som har samband med arbetet eller familjen. En sådan situation kan komma i fråga t.ex. när personen har haft för avsikt att flytta till Finland med sin familj, men ännu inte är stadigvarande bosatt i Finland. I praktiken är det möjligt att mycket olika situationer underkastas bedömning varför det har ansetts vara ändamålsenligt att förutsättningarna i enlighet med momentet lämnas flexibla. Förutsättningen i enlighet med momentet om personens begäran att ordna övervakningen i Finland motsvarar artikel 9.2 och momentet preciserar också i övrigt nämnda artikel 9.2. Också i situationer i enlighet med 2 mom. ska det särskilt bedömas om någon vägransgrund i enlighet med artikel 15 blir tillämplig.

4 §. Myndigheter som beslutar om erkännande och anpassning. I paragrafen fastslås de myndigheter som är behöriga att besluta att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder samt om en eventuell anpassning av övervakningsåtgärderna. Artikel 6 i rambeslutet innehåller bestämmelser om behöriga myndigheter. I motiveringen till artiklarna har det närmare redogjorts för frågan om behöriga myndigheter. I 1 mom. i paragrafen fastslås de åklagare som är behöriga att besluta erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder. Utgångspunkten är att de åklagare som nämns i momentet tar emot ett beslut om övervakningsåtgärder och beslutar att erkänna det. När åklagaren beslutar om erkännande bedömer han eller hon också om vägransgrunderna i enlighet med artikel 15 eventuellt blir tillämpliga i situationen. Såsom det konstaterades i motiveringen till artiklarna sörjer dock polisen för den praktiska övervakningen. I enlighet med huvudregeln i momentet bestäms den behöriga åklagaren enligt inom vilken hovrätts domkrets övervakningen är avsedd att ordnas. Enligt den första uppräkningspunkten är behöriga åklagare häradsåklagarna inom Helsingfors tingsrätt, om övervakningen är avsedd att ordnas inom Helsingfors eller Kouvola hovrätts domkrets. Enligt den andra uppräkningspunkten är för sin del behöriga åklagare åklagarna inom Norra Savolax tingsrätt, om övervakningen är avsedd att ordnas inom Östra Finlands hovrätts domkrets. Enligt den tredje uppräkningspunkten är behöriga åklagare härads-

åklagarna inom Uleåborgs tingsrätt, om övervakningen är avsedd att ordnas inom Rovaniemi hovrätts domkrets. I en situation där övervakningen är avsedd att ordnas inom Åbo eller Vasa hovrätts domkrets är behöriga åklagare häradsåklagarna inom Birkalands tingsrätt.

I enlighet med vad som redogjorts för i motiveringen till artiklarna har det i denna proposition ansetts motiverat att centrera handläggningen av beslut som kommer till Finland på motsvarande sätt som i EU-utlämningslagen, EU-frysningsslagen (540/2005) och genomförandelagen för en europeisk bevisinhämtningsorder (729/2010) till de åklagare som redan för närvarande har beredskap att handlägga ärenden med internationell karaktär. En centrerad lösning kan dessutom anses göra det lättare för den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat att finna den rätta behöriga myndigheten i Finland.

Enligt 2 mom. i paragrafen får dock ett beslut att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder fattas av vilken som helst av de i 1 mom. nämnda åklagarna oberoende av inom vilken hovrätts domkrets övervakningen är avsedd att ordnas, om detta kan anses ändamålsenligt med hänsyn till verkställigheten av beslutet om övervakningsåtgärder eller annars av andra särskilda skäl. Utgångspunkten ska vara att beslut om erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder fattas av en åklagare som räknas upp i 1 mom., men bestämmelsen är avsedd att trygga att förfarandet är smidigt.

Enligt 3 mom. i paragrafen är den myndighet som beslutar om erkännande också behöriga att besluta om anpassning av övervakningsåtgärderna. Artikel 13 i rambeslutet innehåller en bestämmelse om anpassning av övervakningsåtgärderna. Dessutom gäller artikel 18.4 a situationer med vidareanpassning där den behöriga myndigheten i den verkställande staten fattar ett beslut om anpassning i en situation där den utfärdande staten redan har fattat ett följdbeslut om anpassning. I dessa vardera nämnda situationer beslutar enligt momentet om anpassning den myndighet som beslutar om erkännande, dvs. någon av de åklagare som avses i 1 eller 2 mom. I praktiken besluts om huruvida en övervak-

ningsåtgärd behöver anpassas när man överväger att erkänna beslutet. Samtidigt reds det ut om de övervakningsåtgärder som ingår i beslutet om övervakningsåtgärder är i enlighet med artikel 8.1 i rambeslutet.

Paragrafens 4 mom. innehåller en bestämmelse enligt vilken den myndighet som beslutar om erkännande får fatta ett beslut som avses i paragrafen efter att ha förhandlat om saken med den polisinrättning på vars verksamhetsområde övervakningen är avsedd att ordnads. Det slutliga beslutet fattas dock i av åklagaren i sista hand. Förhandlingsskyldigheten gäller fattande av såväl ett beslut om erkännande som ett beslut om anpassning av övervakningsåtgärderna. Syftet med momentet är att polisen ska underrättas om ett beslut om övervakningsåtgärder som har kommit till Finland för att erkännas och verkställas. Detta kan anses nödvändigt, eftersom polisen sörjer för den konkreta övervakningen av personen och när polisen har fått sådan information kan polisen börja bereda åtgärder som har samband med övervakningen av personen. Genom momentet möjliggörs också att polisen kan framföra sina synpunkter på om beslutet om övervakningsåtgärder samt på om hur övervakningsåtgärderna eventuellt ska anpassas. Dessutom är det vid förhandlingarna möjligt att fästa uppmärksamhet vid bl.a. resursfrågor. Den nya förundersökningslagens (805/2011, nedan den nya förundersökningslagen) 5 kap. 3 § 1 mom. som träder i kraft den 1 januari 2014 innehåller en skyldighet till samarbete mellan förundersökningsmyndigheten och åklagaren. Samarbetet mellan förundersökningsmyndigheten och åklagaren accentueras vid behandling av brottmål med internationell anknytning.

5 §. Verkställighet av beslut om övervakningsåtgärder. Paragrafen gäller verkställighet av ett beslut om övervakningsåtgärder, dvs. hur den praktiska övervakningen av övervakningen genomförs. När ett beslut om övervakningsåtgärder har fattats, sörjer enligt 1 mom. i paragrafen polisen för att övervakningen genomförs. Såsom det ovan konstaterades övervakar polisen nationellt förutsättningarna för reseförbud och det är därför ändamålsenligt att polisen också sörjer för den konkreta övervakningen av en person som är föremål för ett beslut om övervakningsåtgär-

der som Finland har tagit emot. På det sätt som konstaterades i 2 § får Finland som verkställande stat övervaka endast övervakningsåtgärder i enlighet med artikel 8.1 i rambeslutet.

Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse om hur länge en person som ställts under övervakning får övervakas i Finland. Det har närmare redogjorts för frågan i motiveringen till artikel 10. Enligt momentet Gäller i fråga om övervakningens längd i tillämpliga delar vad som i tvångsmedelslagen föreskrivs om reseförbuds giltighetstid och hävning av reseförbud. Om hävning av reseförbud föreskrivs i 2 kap. 6 § i den gällande tvångsmedelslagen och motsvarande bestämmelse ingår i 5 kap. 8 § i den nya tvångsmedelslagen. I praktiken innebär bestämmelsen att en person som ställts under övervakning får övervakas i Finland i 60 dagar. Enligt momentet kan dock övervakningen förlängas på begäran av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten. Beslutet om förlängning fattas av domstolen på framställning av den myndighet som beslutar om erkännande. Behörig domstol är den domstol som avses nedan i 14 § 1 mom. Också i nationella situationer får den nämnda tiden på 60 dagar förlängas.

6 §. Dubbel straffbarhet. I 1 mom. i paragrafen finns en bestämmelse om att ett beslut om övervakningsåtgärder som har översänts till Finland gäller en gärning som avses i artikel 14.1 i rambeslutet, dvs. ett s.k. listbrott förutsätter ett erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder inte att gärningen utgör eller om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden skulle ha utgjort ett brott enligt finsk lag. Med hänvisningen till motsvarande förhållanden avses att förutsättningen för dubbel straffbarhet uppfylls också vid s.k. nationellt begränsade brott såsom t.ex. när det är fråga om ett brott som riktats mot den offentliga ekonomin. Det har närmare redogjorts för de föreslagna lösningarna i motiveringen till artikel 14.

För andra än listbrotten förutsätts det dubbel straffbarhet. Om detta finns en bestämmelse i 2 mom. enligt vilken dubbel straffbarhet utgör en förutsättning för verkställighet i Finland, om beslutet om övervakningsåtgärder har samband med något annat brott än ett listbrott. I sådana situationer krävs det

alltså att gärningen utgör eller om den begåtts i Finland under motsvarande förhållanden i Finland skulle utgöra ett brott enligt finsk lag.

Det har närmare redogjorts för de föreslagna lösningarna i motiveringen till artikel 14.

7 §. Språk och översättningar. I 1 mom. i paragrafen ingår på samma sätt som i andra genomförandelagar för rambeslut av ömsesidigt erkännande en bestämmelse enligt vilken det intyg som avses i artikel 10 ska godtas på finska, svenska eller engelska eller åtföljas av en översättning till något av dessa språk. Den myndighet som beslutar om godkännande kan också godta ett intyg, om det inte finns något annat hinder för godtagandet. Syftet med bestämmelsen är att den myndighet som beslutar om erkännande får godta ett intyg också på något annat språk fastän det inte finns en uttrycklig skyldighet till detta.

Enligt 2 mom. i paragrafen har den som ställts under övervakning rätt att få information om de beslut som fattats i ärendet på ett språk som han eller hon förstår. Med beslut som fattats i ärendet avses beslutet att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder samt beslutet om anpassning, om övervakningsåtgärderna har anpassats.

8 §. Utlämnning av en person som ställts under övervakning. Paragrafen innehåller en bestämmelse om utlämnning av den som ställts under övervakning. Enligt den tillämpas på utlämningen EU-utlämningslagen, om den som ställts under övervakning begärs utlämnad till den medlemsstat där beslutet om övervakningsåtgärder har utfärdats. Vidare konstateras att ett beviljande av utlämningen dock inte förutsätter att det strängaste straffet i den ansökande medlemsstatens lagstiftning för den gärning som ligger till grund för framställningen är ett frihetsstraff på minst ett år. Situationen med utlämnning av den som ställts under övervakning refererades i motiveringen till artikel 21. Paragrafen grundar sig på bestämmelsen i enlighet med artikel 21.1 enligt vilken om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har utfärdat en arresteringsorder eller ett annat verkställbart rättsligt beslut överlämnas personen i enlighet med rambeslutet om den europeiska arresteringsordern. Enligt punkt 2 i nämnda artikel får den behöriga myndigheten i den

verkställande staten dock inte åberopa artikel 2.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder som skäl för att vägra överlämnande av personen. Enligt artikel 21.3 är det möjligt att göra undantag från det sistnämnda. Såsom det konstaterades i motiveringen till artiklarna gör Finland inte en anmälan om undantag från nämnda huvudregel. Finland ska alltså som verkställande stat på grundval av en europeisk arresteringsorder utlämna den som ställts under övervakning i en situation, där den som har ställts under övervakning inte samtycker till att återvända till rättegångsstaten eller han eller hon har överträtt övervakningsåtgärder som har fastställts för honom eller henne. Till skillnad från den gällande EU-utlämningslagen är detta fallet också när det föreskrivna straffet för det brott som undersöks i lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten inte överskrider fängelsestraffröskeln på ett år. Till 2 kap. 2 § i EU-utlämningslagen fogas en hänvisning till den nu aktuella genomförandelagen. Genom den föreslagna lösningen ingriper man inte i EU-utlämningslagens bestämmelse om dubbel straffbarhet.

3 kap. **Utfärdande av ett beslut om övervakningsåtgärder och översändande av beslutet från Finland till en annan medlemsstat**

9 §. Att utfärda ett beslut och översända det till en annan medlemsstat. I paragrafen föreskrivs under vilka förutsättningar ett beslut om övervakningsåtgärder får utfärdas och översändas till en annan medlemsstat för att erkännas och verkställas. Enligt 1 mom. i paragrafen får ett beslut om övervakningsåtgärder utfärdas, om förutsättningarna för reseförbud enligt tvångsmedelslagen uppfylls och den misstänkte är stadigvarande bosatt i den andra medlemsstaten eller det är fråga om en medlemsstat som avses i artikel 9.2 i rambeslutet. Förutsättningarna för reseförbud föreskrivs i 2 kap. 1 § i den gällande tvångsmedelslagen och 5 kap. 1 § i den nya tvångsmedelslagen. I artikel 9.1 i rambeslutet hänvisas till den stat där personen är stadigvarande bosatt och i artikel 9.2 till en annan medlemsstat dit beslutet om övervakningsåtgärder

gärder på begäran av personen får översändas. Enligt momentet är en förutsättning dessutom att det kan anses vara motiverat att övervakningen av den som ställts under övervakningen i den andramedlemsstaten med hänsyn till hans eller hennes personliga förhållanden eller av andra vägande skäl och han eller hon har samtyckt till att övervakningen ordnas i medlemsstaten i fråga. Förutsättningarna motsvarar i huvudsak de förutsättningar som blir tillämpliga i en situation när Finland är verkställande stat.

Det är alltid en situation som är beroende av prövning, dvs. den behöriga myndigheten är aldrig skyldig att utfärda och till en annan medlemsstat översända ett beslut om övervakningsåtgärder för att erkännas och verkställas. T.ex. när ett förfarande enligt rambeslutet kan äventyra den kommande rättsgången är det inte förnuftigt att anlita förfarandet. Dessutom uppfylls då inte håller förutsättningarna i enlighet med tvångsmedslagen.

Såsom det konstaterades i motiveringen till artikel 9 innehåller rambeslutet ingen särskild bestämmelse om samtycke från den som ställts under övervakning och det förutsätter alltså uttryckligen inte att en bestämmelse om samtycke tas in i lagen. Såsom det konstaterades i motiveringen till 3 § kan det anses att ett samtycke från den som ställts under övervakning är en förutsättning för att ett förfarande i enlighet med rambeslutet ska fungera i praktiken. Det är ändamålsenligt att utfärda och till en annan medlemsstat översända ett beslut för att erkännas och verkställas endast om den som ställts under övervakning själv samtycker till att övervakningen ordnas i den stat där han eller hon är bosatt eller i någon annan stat. Den föreslagna bestämmelsen om samtycke har betydelse särskilt när den behöriga myndigheten överväger att utfärda och översända ett beslut om övervakningsåtgärder. Den behöriga myndigheten ska då försäkra sig om att den som ställts under övervakning samtycker till ett förfarande i enlighet med rambeslutet. Detta ska säkerställas innan beslutet om övervakningsåtgärder utfärdas eller när beslutet utfärdas. I praktiken är det möjligt att återkalla samtycket tills den verkställande staten har beslutat erkänna beslutet om övervakningsåtgärder.

Det har inte ansetts nödvändigt att i genomförandelagen ta in närmare bestämmelser om förfarandet för att lämna samtycke. Inte heller rambeslutet innehåller närmare bestämmelser om samtycke från den som ställts under övervakning.

En del av tvångsmedslagens förpliktelser om innehållet i reseförbud kan i regel inte tillämpas i en situation där den brottsmisstänkte är stadigvarande bosatt utomlands. Därför föreskrivs i 1 mom. utöver vad som redogörs för ovan att om innehållet i ett beslut om övervakningsåtgärder gäller i tillämpliga delar vad som föreskrivs om reseförbud. Med detta avses att i ett beslut om övervakningsåtgärder tas in sådana åtgärder som den verkställande staten har möjlighet att övervaka.

I 2 mom. i paragrafen föreskrivs om att den som ställts under övervakning meddelas reseförbud till den verkställande staten har fattat ett beslut om att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och Finland åtminstone har fått information om beslutet i enlighet med artikel 11.1 och informationen eller beslutet dessutom har delgivits den som ställts under övervakning. Såsom det konstaterades i motiveringen till 1 mom., är det en förutsättning för att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder att förutsättningarna för ett reseförbud enligt tvångsmedslagen uppfylls. På det sätt som det konstaterades i motiveringen till artikel 10 i rambeslutet motsvarar bäst rambeslutets syften att den som ställts under övervakning kan invänta den verkställande statens beslut i frihet på ett sådant sätt att han eller hon iakttar de fastställda övervakningsåtgärderna, dvs. i praktiken villkoren för reseförbud. En förutsättning för att ett förfarande i enlighet med rambeslutet ska fungera är att den som ställts under övervakning får information om att beslutet om övervakningsåtgärder har erkänts samt om hur övervakningsåtgärderna eventuellt har anpassats i den verkställande staten. Därför föreskrivs det i momentet också om delgivning. På delgivning tillämpas bestämmelserna om delgivning av stämning i brottmål.

Det är möjligt att det i praktiken uppstår en situation där ett reseförbud inte kan anses som tillräckligt för att trygga verkställigheten av ett beslut om övervakningsåtgärder. Den

som ställts under övervakning får då häktas, om förutsättningarna för häktning i enlighet med tvångsmedelslagen uppfylls. Om detta finns det en bestämmelse i 2 mom. Den som ställts under övervakning häktas då i praktiken tills den verkställande staten har fattat ett beslut om att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och Finland har fått information om beslutet och informationen eller beslutet har delgetts den som ställts under övervakning. Möjligheten till häktning har ansetts nödvändig för att rättegången ska kunna tryggas. Det är möjligt att den brottsmisstänkte inte är bosatt i Finland eller har en arbetsplats varför övervakningen av villkoren för ett reseförbud i praktiken endast går att genomföra i den medlemsstat till vilken beslutet om övervakningsåtgärder har överlämnats.

10 §. Behöriga myndigheter. I paragrafen fastslås de myndigheter som är behöriga att besluta att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder och översända det till en annan medlemsstat när förutsättningarna i enlighet med 9 § uppfylls. Denna myndighet är en i tvångsmedelslagen avsedd domstol som handlägger ett häktningsyrkande. Om det inte föreslås att personen häktas är denna myndighet den åklagare som är förordnad för brottmålet.

Det har närmare redogjorts för frågan om behörig myndig i motiveringen till artikel 6.

11 §. Språk och översättningar. I paragrafen föreskrivs om den myndighet var uppgift är att sköta om att det intyg som avses i artikel 10 till ett språk som godtas av den verkställande staten. Denna myndighet är den myndighet som har utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder.

12 §. Behörighet att fatta följdbeslut. I paragrafen ingår en bestämmelse om den myndighet som är behörig att fatta följdbeslut i enlighet med artikel 18 i rambeslutet. Enligt 1 mom. i paragrafen fattar den myndighet som har utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder om följderna för en överträdelse av villkoren för en övervakningsåtgärd och andra åtgärder som avses i artikel 18.1 i rambeslutet. Denna myndighet är på det sätt som föreskrivs i 4 § antingen domstolen eller åklagaren. Enligt momentet beslutar dock domstolen alltid om häktning.

Enligt 2 mom. i paragrafen tillämpas EU-utlämningslagen på förfarandet för utlämning av dem som ställts under övervakning. Med detta avses bl.a. att behörig myndighet är myndigheten i enlighet med 54 § i EU-utlämningslagen, dvs. åklagaren.

Det har närmare redogjorts för situationer med följdbeslut i motiveringen till artikel 18.

4 kap. Särskilda bestämmelser

13 §. Rätt till biträde och försvarare. I paragrafen föreskrivs om den brottsmisstänktes rätt till biträde och försvarare. Enligt 1 mom. i paragrafen har den brottsmisstänkte rätt att anlita ett biträde och försvarare. En motsvarande bestämmelse ingår också i vissa andra genomförandelagar för rambeslut om straffrättsligt samarbete.

I 2 mom. i paragrafen föreskrivs om de tillämpliga bestämmelserna för att förordna en försvarare. Enligt den tillämpas på förordnande av försvarare 2 kap. i lagen om rättegång i brottmål. Om för den brottsmisstänkte har förordnats en försvarare för själva brottmålet, har försvararen i praktiken rätt att verka som den misstänktes biträde också vid handläggningen av det nu aktuella förfarandet. Bestämmelsen i enlighet med momentet gäller bl.a. situationer där det ska förordnas en försvarare på tjänstens vägnar. På motsvarande sätt som i fråga om nationella brottsrättegångar kan den misstänktes rättsskydd anses kräva att en försvarare förordnas i en situation där t.ex. han eller hon inte själv kan sköta sitt försvar eller den person som han eller hon har valt inte uppfyller kraven för en försvarare. Om försvarare gäller också i övrigt vad som föreskrivs om rättegång i brottmål. Bestämmelserna i nämnda lag tillämpas alltså i övrigt på behörighetsvillkoren för en försvarare och på skyldigheterna. Detta innebär bl.a. att till försvare i regel förordnas en advokat eller ett offentligt rättsbiträde. I lagen om rättegång i brottmål föreskrivs också om den domstol som förordnar en försvarare samt om det arvode som ska betalas försvararen. Kapitel 4 10 § i den nya förundersökningslagen innehåller dessutom bestämmelser om rätten att anlita biträde vid förundersökningen.

I denna proposition har det inte ansetts ändamålsenligt att i genomförandelagen ta in en bestämmelse om rätten för att den som ställts under övervakning att få en försvarare endast för att han eller hon begär det. Eftersom det dock vid ett förfarande i enlighet med rambeslutet är fråga om att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats som ett alternativ till häktning, har den som ställts under övervakning i praktiken rätt att få en försvarare med stöd av 2 kap. 1 § i lagen om rättegång i brottmål.

I 3 mom. i paragrafen föreskrivs om situationer där den som ställts under övervakning befinner sig i en främmande stat och det där har förordnats ett rättsbiträde för honom eller henne. Det krävs då för ett förordnande av försvarare i Finland att det ska finnas särskilda skäl med hänsyn till rättsskyddet för den som ställts under övervakning. Försvararen förordnas då av den tingsrätt som avses i 14 § 1 mom. Allmänt uppkommer behovet av att förordna en försvarare i situationer som avses i 3 kap. i lagen, dvs. när Finland är utfärdande stat. Det finns endast undantagsvis grunder för att förordna en försvarare när det är fråga om en situation där ett beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en annan medlemsstat översänds till Finland för att erkännas och verkställas. Detta beror på att personen då har ställts under övervakning i rättegångsstaten och han eller hon har haft rätt till ett biträde i enlighet med lagstiftningen i den staten. När det är fråga om en situation där för personen inte har förordnats biträde i en annan medlemsstat, har han eller hon rätt att få en försvarare i Finland, om förutsättningarna enligt 2 kap. i lagen om rättegång i brottmål uppfylls.

14 §. Ändringssökande. I paragrafen föreskrivs om ändringssökande. I 1 mom. föreskrivs om rätten att föra ett beslut om erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder att handläggas av tingsrätten. Det är då fråga om en situation där Finland är verkställande stat. Behörig tingsrätt enligt momentet är den tingsrätt inom vilken den häradsåklagare som har fattat beslutet om erkännande är verksam. Den som ställts under övervakning kan ha ett intresse att överklaga särskilt t.ex. när Finland har vägrat erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder med återopande av någon

vägransgrund i artikel 15. Det kan också finnas ett intresse att överklaga t.ex. när den som ställts under övervakning anser att en övervakningsåtgärd har anpassats i strid med de i artikel 13 föreskrivna förutsättningarna. Vidare ska enligt momentet tingsrätten ta upp ärendet till behandling utan dröjsmålet. Detta kan anses vara nödvändigt för att ärendet ska fås avgjort lagakraftvunnet så snart som möjligt eftersom det är möjligt att den brottsmisstänkte är häktad den utfärdande staten. Dessutom ska beaktas bestämmelserna i artikel 12 om de tidsfrister som är tillämpliga på ett beslut om övervakningsåtgärder. I momentet föreskrivs dessutom att tingsrättens beslut inte får överklagas genom besvär. Genom bestämmelsen har eftersträövats att ärendet fås lagakraftvunnet avgjort så snart som möjligt. Också i detta sammanhang ska det också beaktas att den brottsmisstänkte kan vara häktad i den andra medlemsstaten.

Om överklagande av ett domstolsbeslut som avses i 10 § föreskrivs i 2 mom. i paragrafen. Detta gäller en situation där Finland är utfärdande stat. På överklagande tillämpas vad som i tvångsmedelslagen föreskrivs om överklagande av domstolens beslut i ärenden som gäller häktning och reseförbud. Med denna hänvisning avses ett förfarande med klagan i enlighet med 1 kap. 27 § 2 mom. och 2 kap. 10 § 2 mom. i gällande tvångsmedelslag. Rätten till klagan ingår också i 3 kap. 19 § och 5 kap. 12 § i den nya tvångsmedelslagen. Det förfarande som föreskrivs i momentet motsvarar bäst motsvarande nationella situationer. I en situation där det är fråga om åklagarens beslut i enlighet med 10 § är det möjligt att föra beslutet till den tingsrätt inom vilken den åklagare som har fattat beslutet verkar. I momentet konstateras på motsvarande sätt som i 1 mom. att tingsrättens beslut inte får överklagas genom besvär. I praktiken har den som ställts under övervakning i regel inte ett intresse att överklaga i situationer där man har beslutat inleda ett förfarande i enlighet med rambeslutet, eftersom en förutsättning för att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder är hans eller hennes samtycke. Å andra sidan är det möjligt att den som ställts under övervakning önskar klaga över eller överklaga att han eller hon överhuvudtaget ställts under övervakning. I

en situation där man har beslutat att inte tillämpa ett förfarande i enlighet med rambeslutet, får den brottsmisstänkte åberopa detta beslut också när han eller hon klagat över häkttningsbeslutet.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om det förfarande som ska iakttas i tingsrätten. Enligt det tillämpas i fråga om handläggningen av ett ärende som avses i 1 och 2 mom. tvångsmedelslagens bestämmelser om handläggning av ärenden om gäller häktning och ett reseförbud. Detta innebär att i fråga om handläggningen tillämpas tvångsmedelslagens bestämmelser om bl.a. tingsrättens sammansättning, platsen för sammanträdet och behandlingen av ett häktningsyrkande. Också hörande den brottsmisstänkte med anlitande av videokonferens görs möjligt i enlighet med tvångsmedelslagens bestämmelser. En tillämpning av EU-bestämmelserna om användning av telefon- och videokonferenser har dessutom möjliggjorts i artikel 19.4. De bestämmelser som är tillämpliga på dessa situationer ingår i 1 kap. i gällande tvångsmedelslag samt i 3 kap i den nya tvångsmedelslagen. Dessutom ingår i 5 kap 11 § i den nya tvångsmedelslagen en bestämmelse om behandlingen av ett reseförbudsärende. I bestämmelsen hänvisas till vissa bestämmelser i 3 kap. om framställning och behandling av ett häktningsyrkande. Kravet på att den brottsmisstänkte ska höras personligen vid sammanträdet kan dock medföra praktiska problem, eftersom det är möjligt att han eller hon t.ex. är häktad i någon annan medlemsstat. Därför föreskrivs det i momentet att utelämnade av den som ställts under övervakning inte hindrar att ärendet avgörs. Allmänt får tingsrätten inte pröva det brottmål i fråga om vilket den som ställts under övervakning misstänks.

15 §. Ikraftträdande. I paragrafen föreskrivs om lagens ikraftträdande. Avsikten är att lagen ska träda i kraft den 1 december 2012, när medlemsstaterna enligt artikel 27.1 ska ha vidtagit de åtgärder som krävs för att följa rambeslutet. En tillämpning av lagen kräver dock att också den berörda andra medlemsstaten har genomfört rambeslutet och börjat tillämpa det. För tydlighetens skull skrivs det i 2 mom. i paragrafen in en bestämmelse om att lagen får tillämpas i förhållande till såda-

na medlemsstater som har genomfört rambeslutet.

2.2 Lagen om ändring av 2 § i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen

2 §. Utlämnning vid dubbel straffbarhet. Till 1 mom. fogas för tydlighetens skull en mening enligt vilken bestämmelser om utlämning av den som ställts under övervakning som avses i lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och om tillämpning av rambeslutet finns i 8 § i nämnda lag. Genom bestämmelsen eftersträvas att förtydliga att när det är fråga om en situation i enlighet med genomförandelagen tillämpas i situationen 8 § om utlämning av den som ställts under övervakning. Betydelsen med nämnda bestämmelse är i enlighet med vad som redogjordes för ovan att en förutsättning för utlämning då inte är att det strängaste föreskrivna straffet för den brottsmisstänkte i den utfärdande staten är fängelse i över ett år. Genom förslaget ingriper man inte i EU-utlämningslagens bestämmelse om dubbel straffbarhet.

3 De underrättelser som ges med stöd av rambeslutet

När Finland i enlighet med artikel 27.2 underrättar rådets generalsekretariat och kommissionen om att landet införlivar rambeslutets skyldigheter i sin nationella lagstiftning underrättar Finland i enlighet med artikel 6.1 att de myndigheter som beslutar om erkännande är åklagarna i enlighet med 4 § i genomförandelagen. Dessutom underrättar Finland att behöriga myndigheter när Finland är utfärdande stat är domstolarna och åklagarna i enlighet med 10 §.

Dessutom underrättar Finland i enlighet med artikel 7 i rambeslutet att justitieministeriet fungerar som den myndighet som en myndighet i en annan medlemsstat får kon-

takta i frågor som har samband med en övervakningsorder.

Finland avger också med stöd av artikel 8.2 ett meddelande om att Finland endast övervakar övervakningsåtgärder i enlighet med artikel 8.1.

Dessutom gör Finland ett uttalande i enlighet med rambeslutets artikel 9.4 om de förutsättningar, på grundval av vilka om de uppfylls ett beslut om övervakningsåtgärder får översändas till Finland med samtycke av den myndighet som beslutar om erkännande i enlighet med artikel 9.2. I uttalandet skrivs in förutsättningen i enlighet med 3 § 2 mom. i genomförandelagen om att ett samtycke får lämnas, om den som ställts under övervakningen har begärt att övervakningen ordnas i Finland och övervakningen kan anses vara motiverad med hänsyn till hans eller hennes personliga förhållanden eller av andra vägande skäl.

Vidare avger Finland en förklaring som avses i artikel 24 om de språk som landet godtar framställningar om verkställighet. I enlighet med 7 § i genomförandelagen godtar Finland intyg på finska, svenska eller engelska. Landet kan också godta ett intyg på något annat språk, om det inte i övrigt fins hinder för godtagandet.

4 Ikraftträdande

Det föreslås att lagen träder i kraft när genomförandetiden för rambeslutet går ut, dvs. den 1 december 2012. En tillämpning av lagen kräver dock att också den berörda anda medlemsstaten har genomfört rambeslutet och börjat tillämpa det. Också den föreslagna ändringen av EU-utlämningslagen föreslås träda i kraft den 1 december 2012.

5 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande GrUU 18/2003 rd konstaterat att ett rambeslut är en sådan internationell förpliktelse vars behandlingsordning bestäms enligt 95 § 2 mom. i grundlagen. Dessutom har grundlagsutskottet i samband med bötes- och kon-

fiskationsrambesluten ansett att det inte finns något konstitutionellt hinder för att använda en blandad genomförandeteknik (GrUU 50/2006 rd och GrUU 23/2007 rd). Tillvägagångssättet kräver att bestämmelserna i rambeslutet är detaljerade och exakta och att regelverket som helhet uppfyller de allmänna kraven för ikraftträdandebestämmelser, att bestämmelser om de grundläggande fri- och rättigheterna är exakta och noga avgränsade och lagskrivningen god. Lagutskottet har i sina betänkanden LaUB 7/2010 och LaUB 4/2011 hänvisat till nämnda utlåtande från grundlagsutskottet och ansett att den blandade genomförandemetoden ska tillgripas efter moget övervägande. Det rambeslut som avses i denna proposition är i den mån detaljerat och exakt att behovet av kompletterande reglering är obetydligt. Också i övrigt kan rambeslutet och den föreslagna genomförandelagen anses uppfylla de ovan refererade randvillkoren för ett blandat genomförandesätt av rambeslut.

Situationer som gäller vägran att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder ska bedömas med hänsyn till lagstiftningsordningen. Av rambeslutets hänvisning till skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i unionsfördraget följer att det inte finns hinder för att vägra erkänna och verkställa ett beslut om övervakningsåtgärder, om det undantagsvis finns skäl att misstänka att ett erkännande och en verkställighet av beslutet strider mot grundläggande principer i det finska rättssystemet eller att rättsskyddet för den som ställts under övervakning väsentligen har kränkts.

Med hänsyn till det rättsskydd som förutsätts i 21 § i grundlagen och till god förvaltning är den föreslagna genomförandelagens bestämmelser om rätten till biträde samt rätten att söka ändring centrala.

Genom den bestämmelse som föreslås bli intagen i genomförandelagen och EU-utlämningslagen ingriper man inte i förutsättningarna för utlämning på ett sådant sätt som är av betydelse med hänsyn till 9 § 3 eller 4 mom. i grundlagen. Genom de föreslagna bestämmelserna ingriper man inte heller i de förutsättningar för dubbel straffbarhet som tillämpas på utlämningsituationer.

Lagförslagen innehåller inga bestämmelser som är problematiska med hänsyn till grundlagen. Lagarna kan alltså behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

Lagförslagen

1.

Lag

om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och om tillämpning av rambeslutet

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Genomförande av rambeslutet

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets rambeslut 2009/829/RIF om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande, nedan rambeslutet, ska iakttas som lag, om inte något annat följer av denna lag.

2 §

Tillämpningsområde

I enlighet med denna lag och rambeslutet

1) erkänns och verkställs i Finland ett i artikel 8.1 i rambeslutet avsett beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en annan medlemsstat i Europeiska unionen och genomförs de övriga åtgärder som avses i rambeslutet, samt

2) översänds ett i 9 § avsett beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i Finland till en annan medlemsstat i Europeiska unionen för att erkännas och verkställas.

2 kap.

Erkännande och verkställighet i Finland av beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en annan medlemsstat

3 §

Förutsättningar för att ta emot beslut

Ett beslut om övervakningsåtgärder tas emot för att erkännas och verkställas i Finland, om den som ställts under övervakning

1) är stadigvarande bosatt i Finland, och
2) samtycker till att övervakningen ordnas i Finland.

Om den som ställts under övervakning inte är stadigvarande bosatt i Finland, får ett beslut om övervakningsåtgärder tas emot med samtycke av den myndighet som beslutar om erkännande. Samtycke får lämnas, om det är motiverat att övervakningen av den som ställts under övervakning ordnas i Finland med hänsyn till hans eller hennes personliga förhållanden eller av andra särskilda skäl.

4 §

Myndigheter som beslutar om erkännande och anpassning

Beslut om erkännande och verkställighet i Finland av ett beslut om övervakningsåtgärder fattas av

1) häradsåklagaren inom Helsingfors tingsrätt, om övervakningen är avsedd att ordnas inom Helsingfors eller Kouvola hovrätts domkrets,

2) häradsåklagaren inom Norra Savolax tingsrätt, om övervakningen är avsedd att ordnas inom Östra Finlands hovrätts domkrets,

3) häradsåklagaren inom Uleåborgs tingsrätt, om övervakningen är avsedd att ordnas inom Rovaniemi hovrätts domkrets,

4) häradsåklagaren inom Birkalands tingsrätt, om övervakningen är avsedd att ordnas inom Åbo eller Vasa hovrätts domkrets.

Vilken som helst i 1 mom. avsedd åklagare får besluta om erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder oberoende av inom vilken hovrätts domkrets övervakningen är avsedd att ordnas, om detta kan anses ändamålsenligt med hänsyn till verkställigheten av beslutet om övervakningsåtgärder eller av andra särskilda skäl.

Den myndighet som beslutar om erkännande är också behörig att besluta om anpassning av övervakningsåtgärderna.

Den myndighet som beslutar om erkännande får fatta ett beslut som avses i denna paragraf efter att ha förhandlat om saken med den polisinskrivning inom vars verksamhetsområde övervakningen är avsedd att ordnas.

5 §

Verkställighet av beslut om övervakningsåtgärder

När ett beslut om att erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder har fattats, sörjer polisen för att övervakningen genomförs.

För övervakningens längd gäller i tillämpliga delar vad som i tvångsmedelslagen (450/1987) föreskrivs om reseförbuds giltighetstid och hävning av reseförbud. Övervakningen kan förlängas på begäran av den utfärdande medlemsstatens behöriga myndighet. Beslutet om förlängning fattas av den domstol som avses i 14 § 1 mom. på framställning av den myndighet som beslutar om erkännande.

6 §

Dubbel straffbarhet

Om beslutet om övervakningsåtgärder gäller en gärning som avses i artikel 14.1 i rambeslutet, förutsätter ett erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder inte att gärningen utgör eller om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden skulle ha utgjort ett brott enligt finsk lag.

Om beslutet om övervakningsåtgärder gäller en annan gärning än en sådan som avses i artikel 14.1, förutsätter beslutets erkännande och verkställighet i Finland att gärningen utgör eller om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden skulle ha utgjort ett brott enligt finsk lag.

7 §

Språk och översättningar

Det intyg som avses i artikel 10 i rambeslutet godtas om det har avfattats på finska, svenska eller engelska eller åtföljs av en översättning till något av dessa språk. Den verkställande myndigheten kan också godta ett intyg på något annat språk än finska, svenska eller engelska, om det inte finns något annat hinder för godtagandet.

Den som ställts under övervakning har rätt att få information om beslut som har fattats i ärendet på ett språk som han eller hon förstår.

8 §

Utlämnning av en person som ställts under övervakning

Om den som ställts under övervakning begärs utlämnad till den medlemsstat där beslutet om övervakningsåtgärder har utfärdats, tillämpas på utlämnningen lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen (1286/2003). Ett beviljande av utlämning förutsätter dock inte att det strängaste straffet i den ansökande medlemsstatens lagstiftning för den gärning som ligger till grund för

framställningen är ett frihetsstraff på minst ett år.

10 §

Behöriga myndigheter

En i tvångsmedelslagen avsedd domstol som handlägger ett häktningsyrkande är behörig att utfärda ett beslut om övervakningsåtgärder och översända det till en annan medlemsstat. Om inget häktningsyrkande framställs, är det den åklagare som är förordnad för brottmålet i fråga som har ovan avsedda behörighet.

3 kap.

Utfärdande av ett beslut om övervakningsåtgärder och översändande av beslutet från Finland till en annan medlemsstat

9 §

Att utfärda ett beslut och översända det till en annan medlemsstat

Ett beslut om övervakningsåtgärder får utfärdas och beslutet översändas till en annan medlemsstat, om förutsättningarna för reseförbud enligt tvångsmedelslagen uppfylls och den misstänkte är stadigvarande bosatt i den andra medlemsstaten eller det är fråga om en medlemsstat som avses i artikel 9.2 i rambeslutet. En förutsättning för översändande är dessutom att det kan anses vara motiverat att övervakningen av den som ställts under övervakning ordnas i den andra medlemsstaten med hänsyn till hans eller hennes personliga förhållanden eller av andra särskilda skäl och han eller hon har samtyckt till att övervakningen ordnas i medlemsstaten i fråga. I fråga om innehållet i ett beslut om övervakningsåtgärder gäller i tillämpliga delar vad som föreskrivs om reseförbud.

Den som ställts under övervakning meddelas reseförbud tills det i den andra medlemsstaten har fattats ett beslut om erkännande eller information om beslutet har kommit in och delgetts den som ställts under övervakning. På delgivningen tillämpas bestämmelserna om delgivning av stämning i brottmål. Om det inte kan anses att ett reseförbud räcker till för att trygga verkställigheten av beslutet om övervakningsåtgärder, kan den som ställts under övervakning häktas för den ovan avsedda tiden i de fall där häktningsförutsättningarna enligt tvångsmedelslagen uppfylls.

11 §

Språk och översättningar

Den myndighet som har utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder ska se till att det intyg som avses i artikel 10 i rambeslutet översätts till ett språk som den verkställande staten godtar.

12 §

Behörighet att fatta följdbeslut

Om följderna av en överträdelse av villkoren för ett beslut om övervakningsåtgärder och om andra åtgärder som avses i artikel 18.1 i rambeslutet beslutar den myndighet som har utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder. Beslut om häktning av den som ställts under övervakning ska emellertid fattas av domstol.

På förfarandet vid utlämning till Finland av en person som ställts under övervakning tillämpas lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen.

4 kap.

Särskilda bestämmelser

13 §

Rätt till biträde och försvarare

Den brottsmisstänkte har rätt att anlita ett biträde.

I fråga om förordnande av försvarare tillämpas 2 kap. i lagen om rättegång i brottmål (689/1997).

Om den som ställts under övervakning befinner sig i en främmande stat där ett rättsbiträde har utsetts för honom eller henne, förutsätter förordnandet av en försvarare särskilda skäl med hänsyn till hans eller hennes rättskydd. Försvararen förordnas då av en i 14 § 1 mom. avsedd tingsrätt.

14 §

Ändringssökande

Den som ställts under övervakning får föra beslutet om erkännande av övervakningsåtgärder till den tingsrätt inom vilken den häradsåklagare som har fattat beslutet är verksam. Tingsrätten ska ta upp ärendet till behandling utan dröjsmål. Tingsrättens beslut får inte överklagas genom besvär.

I fråga om överklagande av ett domstolsbeslut som avses i 10 § tillämpas tvångsme-

delslagens bestämmelser om överklagande av domstolsbeslut i ärenden som gäller häktning eller reseförbud. Ett beslut som en åklagare utfärdat med stöd av 10 § får föras till den tingsrätt inom vilken åklagaren i fråga är verksam. Tingsrättens beslut får inte överklagas genom besvär.

I fråga om handläggningen av ett ärende som avses i 1 och 2 mom. tillämpas tvångsmedelslagens bestämmelser om handläggning av ärenden som gäller häktning eller reseförbud. Ärendet får dock avgöras trots utelämnande av den som ställts under övervakning.

15 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .
Lagen tillämpas i förhållande till sådana medlemsstater som har genomfört rambeslutet.

2.

Lag**om ändring av 2 § i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen (1286/2003) 2 § 1 mom. som följer:

2 §

Utlämning vid dubbel straffbarhet

Utlämning ska beviljas, om det strängaste straffet enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning för den gärning som ligger till grund för framställningen är ett frihetsstraff på minst ett år, och gärningen enligt finsk lag utgör brott eller skulle ha utgjort brott om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden. Bestämmelser om utlämning

av den som ställts under övervakning i enlighet med lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och om tillämpning av rambeslutet (/) finns i 8 § i nämnda lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 14 juni 2012

Statsminister

JYRKI KATAINEN

Justitieminister *Anna-Maja Henriksson*

2.

Lag**om ändring av 2 § i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen (1286/2003) 2 § 1 mom. som följer:

Gällande lydelse

2 §

Utlämning vid dubbel straffbarhet

Utlämning ska beviljas, om det strängaste straffet enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning för den gärning som ligger till grund för framställningen är ett frihetsstraff på minst ett år, och gärningen enligt finsk lag utgör brott eller skulle ha utgjort brott om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden.

—————

Föreslagen lydelse

2 §

Utlämning vid dubbel straffbarhet

Utlämning ska beviljas, om det strängaste straffet enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning för den gärning som ligger till grund för framställningen är ett frihetsstraff på minst ett år, och gärningen enligt finsk lag utgör brott eller skulle ha utgjort brott om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden. *Bestämmelser om utlämning av den som ställts under övervakning i enlighet med lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och om tillämpning av rambeslutet (/) finns i 8 § i nämnda lag.*

—————

Denna lag träder i kraft den 20 .

III

(Rättsakter som antagits i enlighet med fördraget om Europeiska unionen)

RÄTTSAKTER SOM ANTAGITS I ENLIGHET MED AVDELNING VI I
FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN

RÅDETS RAMBESLUT 2009/829/RIF

av den 23 oktober 2009

om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande
på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 31.1 a och c samt artikel 34.2 b,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europeiska unionen har som mål att bevara och utveckla unionen som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.
- (2) Enligt slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999, i synnerhet punkt 36, bör principen om ömsesidigt erkännande gälla för beslut som föregår en rättegång. Åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av straffrättsliga förfaranden behandlar i åtgärd 10 ömsesidigt erkännande av övervakningsåtgärder.
- (3) Åtgärderna i detta rambeslut bör vara inriktade på att öka skyddet för allmänheten genom att göra det möjligt för en person som är bosatt i en medlemsstat men föremål för ett straffrättsligt förfarande i en annan medlemsstat att i avvaktan på rättegången övervakas av myndigheterna i den medlemsstat där han eller hon är bosatt. Följaktligen har detta rambeslut uppföljning av en sva-randes förflyttningar som syfte, mot bakgrund av det

överordnade syftet att skydda allmänheten och av den risk som den befintliga ordningen utgör för allmänheten genom att endast ge två möjligheter: tillfälligt frihetsberövande eller oövervakad rörelsefrihet. Åtgärderna kommer därför att ytterligare förstärka laglydiga medborgares rätt att leva i trygghet och säkerhet.

- (4) Syftet med åtgärderna i detta rambeslut bör även vara att i Europeiska unionen stärka rätten till frihet och presumptionen om den anklagades oskuld och att säkerställa samarbetet mellan medlemsstaterna, när en person är föremål för skyldigheter eller övervakning i väntan på ett domstolsavgörande. Som en följd har detta rambeslut som mål att när så är lämpligt främja användningen av icke-frihetsberövande åtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande, också när ett tillfälligt frihetsberövande enligt lagen i den berörda medlemsstaten inte kunde tillgripas från början.
- (5) När det gäller frihetsberövande finns det risk för att personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden behandlas olika beroende på om de är bosatta i rättegångsstaten eller inte: en person som inte är bosatt i rättegångsstaten riskerar att frihetsberövas i avvaktan på rättegång, även när en person som är bosatt i rättegångsstaten inte skulle frihetsberövas under liknande omständigheter. I ett gemensamt europeiskt rättsligt område utan inre gränser är det nödvändigt att vidta åtgärder för att säkerställa att en person som är föremål för straffrättsliga förfaranden och inte är bosatt i rättegångsstaten inte behandlas annorlunda än en person som är föremål för straffrättsliga förfaranden och är bosatt där.
- (6) I det intyg som tillsammans med beslutet om övervakningsåtgärder bör översändas till den behöriga myndigheten i den verkställande staten bör den berörda personens adress i den verkställande staten anges samt all annan relevant information som kan underlätta uppföljningen av övervakningsåtgärderna i den verkställande staten.

⁽¹⁾ Yttrandet ännu ej offentliggjort i EUT.

- (7) Den behöriga myndigheten i den verkställande staten bör informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om den, i förekommande fall, maximala tidsperiod under vilken övervakningsåtgärderna kan följas upp i den verkställande staten. I de medlemsstater där övervakningsåtgärderna regelbundet måste förnyas, måste denna maximala tidsperiod uppfattas som den totala tidsperiod efter vilken det inte längre är lagligen möjligt att förlänga övervakningsåtgärderna.
- (8) Framställningar från den verkställande statens behöriga myndighet om bekräftelse av att uppföljningen av övervakningsåtgärderna måste förlängas bör inte påverka lagstiftningen i den utfärdande staten för beslut om förlängning, översyn och upphävande av beslutet om övervakningsåtgärder. Sådana framställningar om bekräftelse bör inte medföra skyldighet för den behöriga myndigheten i den utfärdande staten att fatta ett nytt beslut om förlängning av uppföljningen av övervakningsåtgärderna.
- (9) Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten bör ha befogenhet att fatta alla efterföljande beslut som rör ett beslut om övervakningsåtgärder, inbegripet att besluta om ett tillfälligt frihetsberövande. Ett sådant tillfälligt frihetsberövande kan särskilt beslutas till följd av ett avbrott i övervakningsåtgärderna eller underlåtenhet att följa en kallelse att närvara vid ett förhör eller en rättegång i samband med straffrättsliga förfaranden.
- (10) För att undvika onödiga kostnader och svårigheter i samband med överföringen av en person som är föremål för straffrättsliga förfaranden till förhör eller rättegång, bör medlemsstaterna få använda sig av telefon- eller videokonferenser.
- (11) Elektronisk övervakning kan när så är lämpligt användas för att följa upp övervakningsåtgärder i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden.
- (12) Detta rambeslut bör möjliggöra uppföljning i den verkställande staten av övervakningsåtgärder som fastställts för den berörda personen och samtidigt säkerställa att rättvisa skipas och i synnerhet att den berörda personen kommer att kunna ställas inför rätta. Om den berörda personen inte frivilligt återvänder till den utfärdande staten får han eller hon överlämnas till den utfärdande staten i enlighet med rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna⁽¹⁾ (nedan kallat *rambeslutet om en europeisk arresteringsorder*).
- (13) Detta rambeslut omfattar alla brott, utan att begränsas till att omfatta särskilda typer eller nivåer av brottslighet, men övervakningsåtgärder bör i allmänhet tillämpas vid mindre grova lagöverträdelse. Samtliga bestämmelser i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder, med undantag för artikel 2.1, bör därför tillämpas i de fall där den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska besluta om överlämnande av den berörda personen. Följaktligen bör även artikel 5.2 och 5.3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder tillämpas i den situationen.
- (14) Kostnader för den berörda personens resor mellan den verkställande och den utfärdande staten i samband med uppföljning av övervakningsåtgärder eller för närvaro vid hörande regleras inte i detta rambeslut. Möjligheten för framför allt den utfärdande staten att helt eller delvis stå för sådana kostnader regleras enligt nationell rätt.
- (15) Eftersom målet för detta rambeslut, nämligen ömsesidigt erkännande av beslut om övervakningsåtgärder i samband med straffrättsliga förfaranden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av rambeslutets omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen och artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den artikeln går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (16) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iaktar de principer som erkänns särskilt i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Ingenting i detta rambeslut bör tolkas som ett förbud mot att vägra erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder, om det finns saklig grund att anta att skälet varit att straffa en person på grundval av hans eller hennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.
- (17) Detta rambeslut bör inte hindra någon medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om rätt till prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet, yttrandefrihet i andra medier och religionsfrihet.
- (18) Bestämmelserna i detta rambeslut bör tillämpas i överensstämmelse med unionsmedborgarnas rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, i enlighet med artikel 18 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

⁽¹⁾ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

- (19) Personuppgifter som behandlas vid genomförandet av detta rambeslut bör skyddas i enlighet med rådets rambeslut 2008/977/RIF av den 27 november 2008 om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete⁽¹⁾ och i enlighet med Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter, som ratificerats av samtliga medlemsstater.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Innehåll

I detta rambeslut fastställs regler enligt vilka en medlemsstat ska erkänna ett beslut om övervakningsåtgärder som har utfärdats i en annan medlemsstat som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande, ska följa upp de fastställda övervakningsåtgärderna avseende en fysisk person och ska överlämna den berörda personen till den utfärdande staten, vid åsidosättande av dessa åtgärder.

Artikel 2

Mål

1. Målen med detta rambeslut är att

- a) säkerställa att rättvisa skipas och i synnerhet att den berörda personen kommer att kunna ställas inför rätta,
- b) när så är lämpligt främja användningen av icke frihetsberövande åtgärder under de straffrättsliga förfarandena mot personer som inte är bosatta i den medlemsstat där förfarandena äger rum,
- c) förbättra skyddet för brottsoffer och allmänheten.

2. Detta rambeslut skapar inte någon rätt för en person till icke frihetsberövande åtgärder som alternativ till frihetsberövande under straffrättsliga förfaranden. Detta är en fråga som ska regleras genom lagstiftning och förfaranden i den medlemsstat där de straffrättsliga förfarandena äger rum.

Artikel 3

Upprätthållande av lag och ordning och skydd av den inre säkerheten

Detta rambeslut ska inte påverka utövandet av medlemsstaternas ansvar för att skydda brottsoffer, allmänheten och den inre säkerheten i enlighet med artikel 33 i fördraget om Europeiska unionen.

⁽¹⁾ EUT L 350, 30.12.2008, s. 60.

Artikel 4

Definitioner

I detta rambeslut avses med

- a) *beslut om övervakningsåtgärder*: varje verkställbart beslut fattat i samband med ett straffrättsligt förfarande av en behörig myndighet i den utfärdande staten i enlighet med dess nationella lagstiftning och förfaranden, enligt vilket en fysisk person ska omfattas av en eller flera övervakningsåtgärder som alternativ till tillfälligt frihetsberövande,
- b) *övervakningsåtgärder*: skyldigheter och anvisningar som fastställts för en fysisk person i enlighet med den utfärdande statens nationella lagstiftning och förfaranden,
- c) *utfärdande stat*: den medlemsstat där ett beslut om övervakningsåtgärder har utfärdats,
- d) *verkställande stat*: den medlemsstat där övervakningsåtgärderna följs upp.

Artikel 5

Grundläggande rättigheter

Detta rambeslut ska inte ändra skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 6

Utseende av behöriga myndigheter

1. Varje medlemsstat ska underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka rättsliga myndigheter som enligt dess nationella lagstiftning är behöriga att vidta åtgärder enligt detta rambeslut när medlemsstaten är utfärdande stat eller verkställande stat.

2. Som ett undantag från punkt 1 och utan att det påverkar punkt 3 får medlemsstaterna utse icke rättsliga myndigheter till behöriga myndigheter för att fatta beslut i enlighet med detta rambeslut, under förutsättning att dessa myndigheter är behöriga att fatta liknande beslut i enlighet med deras nationella lagstiftning och förfaranden.

3. Beslut som avses i artikel 18.1 c ska fattas av en behörig rättslig myndighet.

4. Rådets generalsekretariat ska göra den erhållna informationen tillgänglig för alla medlemsstater och för kommissionen.

Artikel 7

Användande av en central myndighet

. Varje medlemsstat får utse en central myndighet eller, om dess rättssystem så kräver, flera centrala myndigheter som ska iträda dess behöriga myndigheter.

. En medlemsstat får, om organisationen av dess rätts- äsande så kräver, låta sin eller sina centrala myndigheter an- vara för det administrativa översändandet och mottagandet av eslut om övervakningsåtgärder, åtföljda av de intyg som avses i rtikel 10, samt all annan officiell korrespondens i anslutning ll detta. Följaktligen får alla kommunikationer, samråd, infor- ationsutbyten, förfrågningar och underrättelser mellan behö- iga myndigheter när så är lämpligt behandlas med bistånd av en eller de centrala myndigheterna i den berörda medlems- staten.

. De medlemsstater som önskar använda sig av de möjlig- eter som avses i denna artikel ska till rådets generalsekretariat imna uppgifter om den eller de centrala myndigheter som de ar utsett. Dessa anvisningar ska vara bindande för alla myn- igheter i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 8

Typer av övervakningsåtgärder

. Detta rambeslut ska tillämpas på följande övervaknings- tgärder:

-) Skyldighet för personen att meddela den behöriga myndig- heten i den verkställande staten varje byte av bosättning, i synnerhet för mottagande av kallelser att närvara vid ett förhör eller en rättegång i samband med straffrättsliga för- faranden.
-) Skyldighet att inte besöka vissa ställen, orter eller fastställda områden i den utfärdande eller verkställande staten.
-) Skyldighet att stanna kvar på anvisad ort, i tillämpliga fall under angivna tider.
-) Skyldighet som innebär begränsningar av möjligheten att lämna den verkställande statens territorium.
-) Skyldighet att vid bestämda tidpunkter anmäla sig hos en viss myndighet.
-) Skyldighet att undvika kontakt med vissa personer med an- knytning till det eller de påstådda brotten.

2. Varje medlemsstat ska vid införlivandet av detta rambeslut eller vid ett senare tillfälle meddela rådets generalsekretariat vilka övervakningsåtgärder som den är beredd att följa upp, utöver dem som avses i punkt 1. Dessa åtgärder får särskilt omfatta följande:

- a) Skyldighet att avstå från viss verksamhet med anknytning till det eller de påstådda brotten, vilket kan innebära befattnings med ett visst yrke eller en viss bransch.
- b) Skyldighet att inte framföra fordon.
- c) Skyldighet att deponera en viss summa pengar eller lämna annat slag av garanti, som antingen får lämnas genom ett visst antal delbetalningar eller direkt i sin helhet.
- d) Skyldighet att genomgå terapeutisk behandling eller behand- ling mot missbruk.
- e) Skyldighet att undvika kontakt med vissa föremål som har samband med det eller de påstådda brotten.

3. Rådets generalsekretariat ska tillhandahålla alla medlems- stater och kommissionen den information som erhållits enligt denna artikel.

Artikel 9

Kriterier rörande den medlemsstat till vilken beslutet om övervakningsåtgärder får översändas

1. Ett beslut om övervakningsåtgärder får översändas till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där personen är lagligt och stadigvarande bosatt, om personen efter att ha underrättats om de berörda åtgärderna samtycker till att återvända till den staten.

2. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten får på personens begäran översända beslutet om övervakningsåtgärder till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat än den i vilken personen är lagligt och stadigvarande bosatt på villkor att den senare myndigheten har gett sitt samtycke till detta.

3. Vid genomförandet av detta rambeslut ska medlemssta- terna fastställa på vilka villkor deras behöriga myndigheter får samtycka till att ett beslut om övervakningsåtgärder översänds i fall enligt punkt 2.

4. Varje medlemsstat ska göra ett uttalande till rådets gene- ralsekretariat om vad som har fastställts enligt punkt 3. Med- lemsstaterna får när som helst ändra ett sådant uttalande. Ge- neralsekretariatet ska tillhandahålla alla medlemsstater och kom- missionen den information som erhållits enligt denna artikel.

Artikel 10

Förfarande för översändande av ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med intyget

1. När den behöriga myndigheten i den utfärdande staten översänder ett beslut om övervakningsåtgärder till en annan medlemsstat i enlighet med artikel 9.1 eller 9.2, ska den sörja för att det åtföljs av ett intyg enligt det standardformulär som återges i bilaga I.

2. Beslutet om övervakningsåtgärder eller en bestyrkt kopia av detta ska tillsammans med intyget av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten översändas direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten på ett sätt som lämnar en skriftlig uppteckning och gör det möjligt för den verkställande staten att fastställa äktheten. Originalen eller en bestyrkt kopia av beslutet om övervakningsåtgärder och originalet av intyget ska översändas till den verkställande staten om den begär detta. All officiell kommunikation ska också ske direkt mellan de nämnda behöriga myndigheterna.

3. Intyget ska vara undertecknat av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, vilken ska intyga att dess innehåll är korrekt.

4. Utöver de åtgärder som avses i artikel 8.1 ska det intyg som avses i punkt 1 i den här artikeln endast omfatta sådana åtgärder som den verkställande staten har meddelat i enlighet med artikel 8.2.

5. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska

a) i tillämpliga fall ange vilken tidsperiod som beslutet om övervakningsåtgärder avser och huruvida beslutet kan förlängas,

och

b) ange en uppskattning av den preliminära tid för vilken övervakningsåtgärder sannolikt kommer att behöva följas upp, med beaktande av samtliga de omständigheter i fallet som är kända när beslutet om övervakningsåtgärder översänds.

6. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska översända beslutet om övervakningsåtgärder tillsammans med intyget till endast en verkställande stat åt gången.

7. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte är känd av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, ska denna vidta alla nödvändiga efterforskningar, inklusive via kontaktpunkterna i det europeiska rättsliga nätverk som inrättades genom rådets gemensamma åtgärd 98/428/RIF av

den 29 juni 1998 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk ⁽¹⁾ för att erhålla informationen från den verkställande staten.

8. Om den myndighet i den verkställande staten som tar emot ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med ett intyg inte är behörig att erkänna det beslutet, ska denna myndighet på eget initiativ översända beslutet tillsammans med intyget till den behöriga myndigheten.

Artikel 11

Behörighet att följa upp övervakningsåtgärderna

1. Så länge den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte har erkänt det beslut om övervakningsåtgärder som har översänts till den och inte har underrättat den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta erkännande, ska den behöriga myndigheten i den utfärdande staten fortsätta att vara behörig att följa upp de fastställda övervakningsåtgärderna.

2. Om behörigheten för uppföljning av övervakningsåtgärderna har överförts till den behöriga myndigheten i den verkställande staten, ska denna behörighet återgå till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten

a) om den berörda personen har inrättat sin lagliga och regelmässiga bosättning i en annan medlemsstat än den verkställande staten,

b) så snart som den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har underrättat den behöriga myndigheten i den verkställande staten om att det intyg som avses i artikel 10.1 har återkallats i enlighet med artikel 13.3,

c) om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har ändrat övervakningsåtgärderna och den behöriga myndigheten i den verkställande staten i enlighet med artikel 18.4 b har vägrat följa upp de ändrade övervakningsåtgärderna på grund av att de inte hör till de typer av övervakningsåtgärder som avses i artikel 8.1 och/eller till de åtgärder som meddelats av den verkställande staten i enlighet med artikel 8.2,

d) när den tidsperiod som avses i artikel 20.2 b har gått ut,

e) om den behöriga myndigheten i den verkställande staten har beslutat att avsluta uppföljningen av övervakningsåtgärderna och har informerat den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta, med tillämpning av artikel 23.

3. I fall som avses i punkt 2 ska de behöriga myndigheterna i den utfärdande och den verkställande staten samråda med varandra för att i möjligaste mån undvika avbrott i uppföljningen av övervakningsåtgärderna.

⁽¹⁾ EGT L 191, 7.7.1998, s. 4.

Artikel 12

Beslut i den verkställande staten

1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska så snart som möjligt, dock senast 20 arbetsdagar efter det att den har mottagit beslutet om övervakningsåtgärder och intyget, erkänna det beslut om övervakningsåtgärder som har översänts i enlighet med artikel 9 och enligt förfarandet i artikel 10 och utan dröjsmål vidta de åtgärder som krävs för uppföljningen av övervakningsåtgärderna, såvida den inte beslutar att återropa något av skälen för att vägra erkännande som avses i artikel 15.

2. Om ett rättsmedel har anlitats mot det beslut som avses i punkt 1 ska tidsfristen för erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder förlängas med ytterligare 20 arbetsdagar.

3. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten i undantagsfall inte kan hålla tidsfristen i punkterna 1 och 2, ska den omedelbart, på ett sätt som den själv väljer, underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till förseningen och hur lång tid som uppskattningsvis behövs för att fatta ett slutgiltigt beslut.

4. Den behöriga myndigheten får skjuta upp beslutet om erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder, om det intyg som avses i artikel 10 är ofullständigt eller uppenbarligen inte motsvarar beslutet om övervakningsåtgärder, till dess att en rimlig tidsfrist har fastställts för att komplettera eller korrigera intyget.

Artikel 13

Anpassning av övervakningsåtgärderna

1. Om övervakningsåtgärderna till sin art är oförenliga med lagstiftningen i den verkställande staten, får den behöriga myndigheten i den medlemsstaten anpassa dem till de typer av övervakningsåtgärder som ska tillämpas enligt den verkställande statens lagstiftning för likvärdiga brott. Den anpassade övervakningsåtgärden ska så långt det är möjligt motsvara den som fastställts av den utfärdande staten.

2. Den anpassade övervakningsåtgärden får inte vara strängare än den ursprungligen fastställda övervakningsåtgärden.

3. Efter att ha erhållit sådan information som avses i artikel 20.2 b eller f, får den behöriga myndigheten i den utfärdande staten besluta att återkalla intyget, förutsatt att uppföljningen i den verkställande staten ännu inte har påbörjats. Ett sådant beslut ska under alla omständigheter fattas och meddelas så snart som möjligt, dock senast tio dagar efter mottagandet av den berörda informationen.

Artikel 14

Dubbel straffbarhet

1. Följande brott ska medföra erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande statens lagstiftning, är straffbara i den utfärdande staten och kan leda till fängelse eller en annan frihetsberövande åtgärd under en längsta tid av minst tre år:

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas finansiella intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen⁽¹⁾.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- It-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.

⁽¹⁾ EGT C 316, 27.11.1995, s. 49.

- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfälskningar.
- Förfälskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxtsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av Internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

att de av konstitutionella skäl inte kommer att tillämpa punkt 1 när det gäller några av eller samtliga de brott som avses i den punkten. Sådana förklaringar får återkallas när som helst. Dessa förklaringar ska liksom återkallandet av sådana förklaringar offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 15

Skäl för icke-erkännande

1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får vägra att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder, om

- a) det intyg som avses i artikel 10 är ofullständigt eller uppenbarligen inte överensstämmer med beslutet om övervakningsåtgärder och inte har kompletterats eller korrigerats inom en rimlig tidsfrist, vilken har fastställts av den behöriga myndigheten i den verkställande staten,
- b) de kriterier som fastställs i artiklarna 9.1, 9.2 eller 10.4 inte är uppfyllda,
- c) erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder skulle strida mot principen *ne bis in idem*,
- d) beslutet om övervakningsåtgärder, i de fall som avses i artikel 14.3 och, om den verkställande staten har avgett en förklaring enligt artikel 14.4 i de fall som avses i artikel 14.1, avser en gärning som inte skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning; när det gäller skatter, tullar och valutafrågor får dock verkställandet av beslutet inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning,
- e) åtal i brottmål har preskriberats enligt lagstiftningen i den verkställande staten och hänför sig till en gärning som den verkställande staten i enlighet med sin nationella lagstiftning är behörig att beivra,
- f) det enligt den verkställande statens lagstiftning föreligger immunitet som gör det omöjligt att följa upp övervakningsåtgärder,
- g) personen enligt den verkställande statens lagstiftning på grund av sin ålder inte kan göras straffrättsligt ansvarig för den gärning som beslutet om övervakningsåtgärder grundas på,
- h) den, vid överträdelse av övervakningsåtgärderna, skulle vara tvungen att vägra att överlämna den berörda personen i enlighet med rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna ⁽¹⁾ (nedan kallat *rambeslutet om den europeiska arresteringsordern*).

2. Rådet får när som helst, enhälligt och efter att ha hört Europaparlamentet på de villkor som anges i artikel 39.1 i fördraget om Europeiska unionen, besluta att lägga till andra kategorier av brott i förteckningen i punkt 1. Rådet ska på grundval av den rapport som det erhåller i enlighet med artikel 27 i detta rambeslut pröva om förteckningen bör utvidgas eller ändras.

3. För andra brott än de som omfattas av punkt 1 får den verkställande staten låta erkännande av beslutet om övervakningsåtgärder vara avhängigt av om de gärningar som föranleder beslutet även utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oavsett brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

4. Vid detta rambesluts antagande får medlemsstaterna i en förklaring som ska anmälas till rådets generalsekretariat förklara

⁽¹⁾ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

2. I de fall som avses i punkt 1 a, b, och c ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten innan den beslutar att inte erkänna beslutet om övervakningsåtgärder på lämpligt sätt samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och vid behov anmoda denna att utan dröjsmål lämna alla ytterligare upplysningar som krävs.

3. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten anser att erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder kan vägras på grundval av punkt 1 h, men ändå är beredd att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och att följa upp de övervakningsåtgärder som det innehåller, ska den meddela detta till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till en eventuell vägran. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten får i så fall besluta att återkalla intyget i enlighet med artikel 13.3 andra meningen. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten inte återkallar intyget, får den behöriga myndigheten i den verkställande staten erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och följa upp de övervakningsåtgärder som det innehåller, varvid det förutsätts att den berörda personen eventuellt inte kommer att överlämnas på grundval av en europeisk arresteringsorder.

Artikel 16

Tillämplig lagstiftning för övervakning

För uppföljning av övervakningsåtgärderna ska den verkställande statens lagstiftning tillämpas.

Artikel 17

Fortsatt uppföljning av övervakningsåtgärder

Om den tidsperiod som avses i artikel 20.2 b löper ut och övervakningsåtgärder förblir nödvändiga, får den behöriga myndigheten i den utfärdande staten hos den behöriga myndigheten i den verkställande staten begära att uppföljningen av övervakningsåtgärderna ska förlängas, med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet och de bedömda följderna för personen om artikel 11.2 d skulle tillämpas. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska ange för vilken tidsperiod en sådan förlängning kan antas vara nödvändig.

Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska besluta om denna begäran i enlighet med nationell lagstiftning och när så är lämpligt ange hur lång tid denna förlängning högst får gälla. Artikel 18.3 kan vara tillämplig i dessa fall.

Artikel 18

Behörighet till alla följdbeslut och tillämplig lagstiftning

1. Utan att det påverkar artikel 3 ska den behöriga myndigheten i den utfärdande staten vara behörig att fatta alla följdbeslut med anknytning till ett beslut om övervakningsåtgärder. Sådana följdbeslut omfattar i synnerhet

a) förlängning, översyn och upphävande av beslutet om övervakningsåtgärder,

b) ändring av övervakningsåtgärderna,

c) utfärdande av en arresteringsorder eller annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan.

2. Den utfärdande statens lagstiftning ska tillämpas vid de beslut som fattas enligt punkt 1.

3. När så krävs enligt nationell lagstiftning får en behörig myndighet i den verkställande staten besluta att använda förfarandet för erkännande i detta rambeslut för att ge verkan åt de beslut som avses i punkt 1 a och b i sitt nationella rättssystem. Ett sådant erkännande ska inte medföra en ny behandling av skälen för icke-erkännande.

4. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har ändrat övervakningsåtgärderna i enlighet med punkt 1 b får den behöriga myndigheten i den verkställande staten

a) anpassa dessa ändrade åtgärder med tillämpning av artikel 13 om de ändrade övervakningsåtgärderna är oförenliga med lagstiftningen i den verkställande staten,

eller

b) vägra att följa upp de ändrade övervakningsåtgärderna om dessa åtgärder inte omfattas av den typ av övervakningsåtgärder som avses i artikel 8.1 och/eller av dem som anmälts av den verkställande staten i enlighet med artikel 8.2.

5. Den behörighet som den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har enligt punkt 1 ska inte påverka förfaranden som kan inledas i den verkställande staten mot den berörda personen avseende andra brott som begåtts av honom eller henne än de som beslutet om övervakningsåtgärder grundar sig på.

Artikel 19

Berörda myndigheters skyldigheter

1. När som helst under uppföljningen av övervakningsåtgärderna får den behöriga myndigheten i den verkställande staten uppmana den behöriga myndigheten i den utfärdande staten att uppgge huruvida uppföljningen av åtgärderna fortfarande är nödvändig med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska utan dröjsmål besvara en sådan uppmaning, när så är lämpligt genom att fatta ett sådant följdbeslut som avses i artikel 18.1.

2. Innan den tidsperiod som avses i artikel 10.5 har löpt ut, ska den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, på eget initiativ eller på begäran av den behöriga myndigheten i den verkställande staten, ange under vilken eventuellt ytterligare tid som den förväntar sig att uppföljningen av åtgärderna kommer att behövas.

3. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska omedelbart meddela den behöriga myndigheten i den utfärdande staten alla överträdelser av en övervakningsåtgärd och varje annan iakttagelse som skulle kunna leda till ett sådant följdbeslut som avses i artikel 18.1. För meddelandet ska det standardformulär som återges i bilaga II användas

4. För att höra den berörda personen får det förfarande och de villkor som fastställs i sådana instrument i internationell rätt och EU-rätt som föreskriver möjligheten att använda telefon- och videokonferenser för att höra personer i tillämpliga delar användas, i synnerhet då det enligt den utfärdande statens lagstiftning fastställs att den berörda personen ska höras innan ett sådant beslut som avses i artikel 18.1 fattas.

5. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska omedelbart informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten om alla sådana beslut som avses i artikel 18.1 och om att ett rättsmedel har anlitats mot ett beslut om övervakningsåtgärder.

6. Om intyget om beslutet om övervakningsåtgärder har återkallats, ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten avbryta de beslutade åtgärderna så snart som den har blivit vederbörligen underrättad av myndigheten i den utfärdande staten.

Artikel 20

Information från den verkställande staten

1. Den myndighet i den verkställande staten som har tagit emot ett beslut om övervakningsåtgärder för vilkets erkännande den saknar behörighet, tillsammans med ett intyg, ska informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om till vilken myndighet den har översänt detta beslut, tillsammans med intyget, i enlighet med artikel 10.8.

2. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska, på ett sådant sätt att en skriftlig uppteckning lämnas, utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om

a) varje ändring av den berörda personens bösättning,

b) den längsta tid som övervakningsåtgärderna kan följas upp i den verkställande staten, om en sådan längsta tid fastställs i den verkställande statens lagstiftning,

c) att det i praktiken är omöjligt att följa upp övervakningsåtgärderna på grund av att personen, efter det att beslutet om övervakningsåtgärder och intyget har överförts till den verkställande staten, inte kan påträffas på den verkställande statens territorium, varvid den verkställande staten inte ska vara skyldig att följa upp övervakningsåtgärderna,

d) det faktum att ett rättsmedel har anlitats mot ett beslut om erkännande av ett beslut om övervakningsåtgärder,

e) det slutliga beslutet att erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och vidta alla nödvändiga åtgärder för uppföljningen av övervakningsåtgärderna,

f) ett beslut att anpassa övervakningsåtgärderna i enlighet med artikel 13,

g) ett beslut i enlighet med artikel 15 om att inte erkänna beslutet om övervakningsåtgärder och inte ansvara för uppföljningen av övervakningsåtgärderna samt om skälen för beslutet.

Artikel 21

Överlämnande av personen

1. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har utfärdat en arresteringsorder eller ett annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan, ska personen överlämnas i enlighet med rambeslutet om den europeiska arresteringsordern.

2. I detta sammanhang får den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte åberopa artikel 2.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder som skäl för att vägra överlämnande av personen.

3. Varje medlemsstat får anmäla till rådets generalsekretariat, när den införlivar detta rambeslut eller på ett senare stadium, att den även kommer att tillämpa artikel 2.1 i rambeslutet om den europeiska arresteringsordern vid beslut om överlämnande av den berörda personen till den utfärdande staten.

4. Rådets generalsekretariat ska göra den information som mottagits enligt punkt 3 tillgänglig för alla medlemsstater och för kommissionen.

Artikel 22

Samråd

1. Om det inte är ogenomförbart ska de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten och i den verkställande staten samråda med varandra

a) när ett beslut om övervakningsåtgärder tillsammans med det intyg som avses i artikel 10 förbereds, eller åtminstone före översändandet av dessa,

b) för att underlätta en smidig och effektiv uppföljning av övervakningsåtgärderna,

c) om personen har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse av övervakningsåtgärderna.

2. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska ta vederbörlig hänsyn till eventuella indikationer som meddelats av den behöriga myndigheten i den verkställande staten på den risk som den berörda personen kan utgöra för brottsoffer och allmänheten.

3. Med tillämpning av punkt 1 ska de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten och i den verkställande staten utbyta all användbar information, inbegripet

a) information som möjliggör kontroll av den berörda personens identitet och bosättning,

b) relevant information från kriminalregister i enlighet med tillämpliga lagstiftningsinstrument.

Artikel 23

Obesvarade meddelanden

1. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten har översänt flera sådana meddelanden som avses i artikel 19.3 avseende samma person till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten utan att den sistnämnda myndigheten har fattat ett sådant följdbeslut som avses i artikel 18.1, får den behöriga myndigheten i den verkställande staten uppmana den behöriga myndigheten i den utfärdande staten att fatta ett sådant beslut, med en rimlig tidsfrist för att göra detta.

2. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten inte agerar inom den tidsfrist som angivits av den behöriga myndigheten i den verkställande staten, får den sistnämnda myndigheten besluta att avsluta sin uppföljning av övervakningsåtgärderna. I sådant fall ska den informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om sitt beslut och behörigheten att följa upp övervakningsåtgärderna ska återgå till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten med tillämpning av artikel 11.2.

3. Om det enligt lagstiftningen i den verkställande staten krävs en återkommande bekräftelse av att uppföljningen av övervakningsåtgärderna måste förlängas, får den behöriga myndigheten i den verkställande staten begära att den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ger denna bekräftelse, med en rimlig tidsfrist för att tillmötesgå denna begäran. Om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten inte svarar inom den berörda tidsfristen, får den behöriga myndigheten i den verkställande staten sända en ny begäran till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, med en rimlig tidsfrist för att tillmötesgå denna begäran, och meddela att den kan komma att besluta att avsluta uppföljningen av övervakningsåtgärderna om inget svar har mottagits inom den tidsfristen. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte får något

svar på en sådan ny begäran inom den angivna tidsfristen, får den vidta åtgärder i enlighet med punkt 2.

Artikel 24

Språk

Intygen ska översättas till det officiella språket eller ett av de officiella språken i den verkställande staten. Varje medlemsstat får i samband med antagandet av rambeslutet eller vid en senare tidpunkt i en förklaring, som ska deponeras hos rådets generalsekretariat, ange att den kommer att godta en översättning till ett eller flera andra av de officiella språken vid Europeiska unionens institutioner.

Artikel 25

Kostnader

Den verkställande staten ska stå för kostnader i samband med tillämpningen av detta rambeslut, utom för sådana kostnader som uteslutande uppkommer på den utfärdande statens territorium.

Artikel 26

Förhållande till andra avtal och överenskommelser

1. I den mån som sådana avtal eller överenskommelser gör det möjligt att öka eller bredda målen för detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta ömsesidigt erkännande av beslut om övervakningsåtgärder, får medlemsstaterna

a) fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut träder i kraft,

b) ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att detta rambeslut har trätt i kraft.

2. De avtal och överenskommelser som avses i punkt 1 ska inte i något fall påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa.

3. Medlemsstaterna ska senast den 1 mars 2010 underrätta kommissionen och rådet om vilka av de gällande avtal och överenskommelser som avses i punkt 1 a som de önskar fortsätta att tillämpa.

4. Medlemsstaterna ska även underrätta kommissionen och rådet om nya avtal eller överenskommelser av den typ som avses i punkt 1 b inom tre månader efter det att avtalen eller överenskommelserna har undertecknats.

Artikel 27

Genomförande

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut senast den 1 december 2012.

2. Vid denna tidpunkt ska medlemsstaterna till rådet och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning.

b) tillämpningen av detta rambeslut.

3. Rapporten ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.

Artikel 28

Rapport

1. Kommissionen ska senast den 1 december 2013 utarbeta en rapport på grundval av den information som medlemsstaterna har lämnat enligt artikel 27.2.

2. På grundval av denna rapport ska rådet bedöma

a) i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som krävs för att följa bestämmelserna i detta rambeslut, och

Artikel 29

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Luxemburg den 23 oktober 2009.

På rådets vägnar

T. BILLSTRÖM

Ordförande

BILAGA I

INTYG

som avses i artikel 10 i rådets rambeslut 2009/829/RIF av den 23 oktober 2009 om tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder mellan Europeiska unionens medlemsstater som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande ⁽¹⁾

a) Utfärdande stat:

Verkställande stat:

b) Myndighet som utfärdat beslutet om övervakningsåtgärder:

Officiellt namn:

Ytterligare information om beslutet om övervakningsåtgärder ska i förekommande fall inhämtas hos

☐ ovannämnda myndighet

☐ den centrala myndigheten; ange den centrala myndighetens officiella namn, om denna ruta kryssats för:

☐ annan behörig myndighet; ange denna myndighets officiella namn, om denna ruta kryssats för:

Kontaktuppgifter för den utfärdande myndigheten/den centrala myndigheten/annan behörig myndighet

Adress:

Tfn (landskod) (riktnummer)

Fax (landskod) (riktnummer)

Uppgifter om kontaktperson(er)

Efternamn:

Samtliga förnamn:

Befattning (titel/tjänsteställning):

Tfn (landskod) (riktnummer)

Fax (landskod) (riktnummer)

E-post (om sådan finns):

Språk som kan användas vid kontakter:

⁽¹⁾ Detta intyg ska avfattas på eller översättas till något av den verkställande medlemsstatens officiella språk eller något annat av Europeiska unionens institutioners officiella språk som godtas av denna stat.

c) Ange vilken myndighet som ska kontaktas för att erhålla ytterligare upplysningar angående uppföljningen av övervakningsåtgärderna:

☐ Den myndighet som avses i b

☐ annan myndighet; ange denna myndighets officiella namn, om denna ruta kryssats för:

Kontaktuppgifter för myndigheten, om informationen inte redan har lämnats under b

Adress:

Tfn (landskod) (riktnummer)

Fax (landskod) (riktnummer)

Uppgifter om kontaktperson(er)

Efternamn:

Samtliga förnamn:

Befattning (titel/tjänsteställning):

Tfn (landskod) (riktnummer)

Fax (landskod) (riktnummer)

E-post (om sådan finns):

Språk som kan användas vid kontakter:

d) Uppgifter om den fysiska person beträffande vilken beslutet om övervakningsåtgärder har utfärdats:

Efternamn:

Samtliga förnamn:

Namn som ogift, i förekommande fall:

Alias, i förekommande fall:

Kön:

Nationalitet:

Personnummer eller socialförsäkringsnummer (om sådant finns):

Födelsedatum:

Födelseort:

Adresser/bosättningar

— i den utfärdande staten:

— i den verkställande staten:

— på annan ort:

Språk som personen förstår (om känt):

Lämna följande uppgifter om de finns tillgängliga:

— Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar och nummer (identitetskort, pass):

— Typ av uppehållstillstånd som personen innehar i den verkställande staten och nummer:

e) Uppgifter om den medlemsstat till vilken beslutet om övervakningsåtgärder samt intyget översänds

Beslutet om övervakningsåtgärder samt intyget översänds till den verkställande stat som anges under a av följande skäl:

☐ Den berörda personen har sin lagliga och regelmässiga bosättning i den verkställande staten och samtycker efter att ha underrättats om de berörda åtgärderna till att återvända till den staten.

☐ Den berörda personen har begärt att beslutet om övervakningsåtgärder ska översändas till den andra medlemsstaten, i vilken han inte har sin lagliga och regelmässiga bosättning, av följande skäl:

f) Uppgifter om beslutet om övervakningsåtgärder:

Beslutet utfärdades den (DD-MM-ÅÅÅÅ):

Beslutet blev verkställbart den (DD-MM-ÅÅÅÅ):

Om ett rättsmedel har anlitats mot beslutet om övervakningsåtgärder vid tidpunkten för intygets översändande, kryssa för denna ruta ☐

Beslutets referensbeteckning (om sådant finns):

Den berörda personen har varit föremål för tillfälligt frihetsberövande under följande tid (om tillämpligt):

1. Beslutet omfattar totalt: påstådda brott.

Sammanfattning av sakförhållandena och en beskrivning av de omständigheter under vilka det eller de påstådda brotten begicks, inklusive tid och plats samt på vilket sätt den berörda personen medverkade i brottets/brotten:

Det eller de påstådda brotten beskaffenhet, brottsrubricering samt de tillämpliga lagbestämmelser som beslutet grundar sig på:

2. Markera i förekommande fall genom kryss i tillämpliga rutor om det eller de påstådda brott som avses i punkt 1 enligt definitionen i den utfärdande statens lagstiftning utgörs av ett eller flera av följande brott som enligt den utfärdande statens lagstiftning kan leda till frihetsstraff eller frihetsberövande åtgärd som maximalt får uppgå till minst tre år:

☐ Deltagande i en kriminell organisation.

☐ Terrorism.

☐ Människohandel.

☐ Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.

- ☐ Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- ☐ Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- ☐ Korruption.
- ☐ Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
- ☐ Tvätt av vinning av brott.
- ☐ Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- ☐ It-brottslighet.
- ☐ Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- ☐ Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
- ☐ Mord och grov misshandel.
- ☐ Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- ☐ Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- ☐ Rasism och främlingsfientlighet.
- ☐ Organiserat eller väpnat rån.
- ☐ Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- ☐ Bedrägeri.
- ☐ Beskyddarverksamhet och utpressning.
- ☐ Förfalskning och piratkopiering.
- ☐ Förfalskning av administrativa dokument och handel med dessa.
- ☐ Förfalskning av betalningsmedel.
- ☐ Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanter.
- ☐ Olaglig handel med nukleära eller radioaktiva ämnen.
- ☐ Handel med stulna fordon.
- ☐ Våldtäkt.
- ☐ Mordbrand.
- ☐ Brott som faller inom den Internationella brottmålsdomstolens jurisdiktion.
- ☐ Kapning av flygplan eller fartyg.
- ☐ Sabotage.

3. Om det eller de påstådda brott som anges i punkt 1 inte omfattas av punkt 2 eller om beslutet samt intyget översänds till en medlemsstat som har förklarat att den kommer att göra en kontroll av dubbel straffbarhet (artikel 14.4 i rambeslutet), lämna en fullständig beskrivning av det eller de berörda påstådda brotten:

g) Uppgifter om varaktigheten och typen av övervakningsåtgärd(er)

1. Tillämplig tidsperiod för beslutet om övervakningsåtgärder; möjlighet att förlänga beslutets giltighet (i tillämpliga fall):

2. Med beaktande av samtliga de omständigheter i fallet som är kända när beslutet om övervakningsåtgärder översänds kommer uppföljning av övervakningsåtgärderna sannolikt att krävas under en tid av (vägledande uppgift):

3. Typ av övervakningsåtgärd(er) (flera alternativ får anges):

☐ Skyldighet för personen att meddela den behöriga myndigheten i den verkställande staten varje byte av bostadsort, i synnerhet för mottagande av kallelser att närvara vid ett förhör eller en rättegång i samband med straffrättsliga förfaranden.

☐ Skyldighet att inte besöka vissa ställen, orter eller fastställda områden i den utfärdande eller verkställande staten.

☐ Skyldighet att stanna kvar på anvisad ort, i tillämpliga fall under angivna tider.

☐ Skyldighet som innebär begränsningar av möjligheten att lämna den verkställande statens territorium.

☐ Skyldighet att vid bestämda tidpunkter anmäla sig hos en viss myndighet.

☐ Skyldighet att undvika kontakt med vissa personer med anknytning till det eller de påstådda brotten.

☐ Andra åtgärder som den verkställande staten är beredd att övervaka i enlighet med ett meddelande enligt artikel 8.2 i rambeslutet.

Om alternativet "andra åtgärder" valts, ange vilka åtgärder som berörs genom att markera tillämplig ruta eller rutor:

☐ Skyldighet att avstå från viss verksamhet med anknytning till det eller de påstådda brotten, vilken kan omfatta befattning med ett angivet yrke eller en given bransch.

☐ Skyldighet att inte framföra fordon.

☐ Skyldighet att deponera en viss summa pengar eller lämna ett annat slag av garanti, som antingen får lämnas genom ett visst antal delbetalningar eller direkt i sin helhet.

☐ Skyldighet att genomgå terapeutisk behandling eller behandling mot missbruk.

☐ Skyldighet att undvika kontakt med vissa föremål som har samband med det eller de påstådda brotten.

☐ Annan åtgärd (ange vilken):

4. Lämna en utförlig beskrivning av den eller de övervakningsåtgärder som angetts under punkt 3:

h) Andra omständigheter av betydelse i ärendet, inklusive särskilda skäl för påförande av övervakningsåtgärden eller övervakningsåtgärderna (frivillig information):

Beslutet bifogas intyget.

Underskrift av den myndighet som utfärdat intyget och/eller dess företrädare för intygande av att innehållet i intyget är korrekt:

Namn:

Befattning (titel/tjänsteställning):

Datum:

Referensbeteckning (om sådan finns):

Officiell stämpel (i förekommande fall):

BILAGA II

FORMULÄR

som avses i artikel 19 i rådets rambeslut 2009/829/RIF av den 23 oktober 2009 om tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder mellan Europeiska unionens medlemsstater som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande

RAPPORT OM ÖVERTRÄDELSE AV EN ÖVERVAKNINGSÅTGÄRD OCH VARJE ANNAN IAKTTAGELSE SOM SKULLE KUNNA LEDA TILL ETT FÖLJDBESLUT

a) Uppgifter om identiteten på den person som står under övervakning:

Efternamn:

Samtliga förnamn:

Namn som ogift, i förekommande fall:

Alias, i förekommande fall:

Kön:

Nationalitet:

Personnummer eller socialförsäkringsnummer (om sådant finns):

Födelsedatum:

Födelseort:

Adress:

Språk som personen förstår (om känt):

b) Närmare upplysningar om beslutet om övervakningsåtgärder:

Beslutet utfärdat den:

Referensbeteckning (om sådan finns):

Myndighet som utfärdat beslutet

Officiellt namn:

Adress:

Intyget utfärdat den:

Myndighet som utfärdat intyget:

Referensbeteckning (om sådan finns):

- c) Uppgifter om den myndighet som är ansvarig för uppföljningen av övervakningsåtgärden eller övervakningsåtgärder:

Myndighetens officiella namn:

Namn på kontaktperson:

Befattning (titel/tjänsteställning):

Adress:

Tfn (landskod) (riktnummer)

Fax (landskod) (riktnummer)

E-post:

Språk som kan användas vid kontakter:

- d) Överträdelse av en eller flera övervakningsåtgärder och/eller varje annan iakttagelse som skulle kunna leda till ett följdbeslut:

Den person som avses under a har åsidosatt följande övervakningsåtgärd eller övervakningsåtgärder:

☐ En skyldighet för personen att meddela den behöriga myndigheten i den verkställande staten varje byte av bosättning, i synnerhet för mottagande av kallelser att närvara vid ett förhör eller en rättegång i samband med straffrättsliga förfaranden.

☐ En skyldighet att inte besöka vissa ställen, orter eller fastställda områden i den utfärdande eller verkställande staten.

☐ En skyldighet att stanna kvar på anvisad ort, i tillämpliga fall under angivna tider.

☐ En skyldighet som innebär begränsningar av möjligheten att lämna den verkställande statens territorium.

☐ En skyldighet att vid bestämda tidpunkter anmäla sig hos en viss myndighet.

☐ En skyldighet att undvika kontakt med vissa personer med anknytning till det eller de påstådda brotten.

☐ Andra åtgärder (ange vilka):

Beskrivning av överträdelsen eller överträdelserna (ort, datum och närmare omständigheter):

— Andra iakttagelser som skulle kunna leda till ett följdbeslut.

Beskrivning av iakttagelserna:

e) Uppgifter om kontaktperson för ytterligare upplysningar om överträdelsen:

Efternamn:

Samtliga förnamn:

Adress:

Tfn (landskod) (riktnummer)

Fax (landskod) (riktnummer)

E-post:

Språk som kan användas vid kontakter:

Underskrift av den myndighet som utfärdat formuläret och/eller dennas företrädare, vilken intygar att innehållet i formuläret är korrekt:

Namn:

Befattning (titel/tjänsteställning):

Datum:

Officiell stämpel (i förekommande fall):

FÖRKLARING FRÅN TYSKLAND

"Förbundsrepubliken Tyskland meddelar, i enlighet med artikel 14.4 i rådets rambeslut om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande, att Tyskland inte kommer att tillämpa artikel 14.1 i rambeslutet när det gäller samtliga brott som avses i den punkten."

Denna förklaring ska offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning.

FÖRKLARING FRÅN POLEN

"I enlighet med artikel 14.4 i rådets rambeslut om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande, uttalar Republiken Polen att den inte kommer att tillämpa stycket 1 i nämnda artikel 14 vad beträffar samtliga brott som det hänvisas till i det stycket."

Denna förklaring ska offentliggöras i Europeiska unionens offentliga tidning.

FÖRKLARING FRÅN UNGERN

"I enlighet med artikel 14.4 i rambeslutet om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande förklarar Republiken Ungern att man inte kommer att tillämpa artikel 14.1 i ovannämnda rambeslut när det gäller de brott som avses i den punkten."

Denna förklaring ska offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning.

Med hänvisning till de "konstitutionella skäl" som omnämns i artikel 14.4 lämnar Ungern följande motivering:

"Till följd av ratificeringen av Lissabonfördraget har Ungern ändrat sin författning för att uppfylla skyldigheterna i detta fördrag, bland annat att inte tillämpa villkoret om dubbel straffbarhet vid straffrättsliga förfaranden. Denna bestämmelse i författningen kommer att träda i kraft samtidigt som Lissabonfördraget. Fram till dess att fördraget träder i kraft kommer dock dubbel straffbarhet att vara en viktig rättsfråga som – i sin egenskap av princip enligt artikel 57 i författningen – varken kan eller får förbises. Artikel 14.1 i rambeslutet ska därför inte tillämpas på något av de brott som räknas upp (eller, som det formuleras i artikeln: ska inte tillämpas när det gäller samtliga brott)."

FÖRKLARING FRÅN LITAUEN

"I enlighet med artikel 14.4 i rambeslutet om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande förklarar Republiken Litauen att man inte kommer att tillämpa artikel 14.1 i ovannämnda rambeslut när det gäller de brott som avses i den punkten."

Denna förklaring ska offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning.